

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbalık

— Langirt ve tilt makinelerinin yasaklanmasından sonra, Seçim Kanunu da değişiyor. —

Demirel — Haydi bakalım küçükler, evlerinize!..

Memleketimizin
3 büyük mevduat bankasından
biri olan

YAPI ve KREDİ BANKASI

2 MİLYAR LİRA'yı
aşan mevduat,
1,5 MİLYAR LİRA'yı

aşan plasmanlar,
tamamı ödenmiş
80 MİLYON LİRA SERMAYE
49 MİLYON LİRA İHTİYAT VE
KARŞILIKLAR

ve
158 ŞUBE
ile yeni yıla girmiştir.

*

Bankacılık ve kültür alanlarında
DAİMA EN İYİ HİZMET
yeni yılda da

YAPI ve KREDİ BANKASI'nın
temel prensibi olacaktır.

YAPI ve KREDİ BANKASI
bu güçlü durumunu,
elde ettiği bütün üstün başarılarını
sayın halkımızın
ilgi ve güvenine borçludur.

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

AKBABA

Yıl: 46 Cilt: 14 Sayı: 3 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 10 Ocak 1968

Bizi Kim İdare Ediyor?

BİR anket açsak, sokaktan geçen vatandaşları teker teker durdurup sorsak:
— Bizi kim idare ediyor?
Alacağımız cevaplar çeşitli olacaktır. Kimisi tereddüt etmeden:

— Adalet Partisi... diyecektir.
Kimi vatandaş başını kaşıyıp bir süre düşündükten sonra:
— Süleyman Demirel... diye cevap verecektir.

Bazı kişiler:
— Büyük Millet Meclisi... diye karşılık vereceklerdir.
Tercübeli görünen başka birisi:

— Ah, diye başını sallayacaktır, İsmet Paşa varken başka kim idare edebilir ki bizi!... Muhalefette olsa da o, iktidarda olsa da o... Kafasındaki tilkiler döndükçe hepimizi o yönetir.

Meşrutiyetten beri huyumuzu suyumuzu iyice izlemiş olan gün görmüş ihtiyarlar diyecekler ki:

— Evlât, bizi, iyi saatte ol un lar idare eder.

Biz bu soy sözleri bir yana bırakarak bizi kimlerin yönettiğini daha kestirmeden söyleyeceğiz. Çeşitli araştırma, 'nceleme ve anketlere göre anlamış bulunuyoruz ki aslan, boğa, balık, yengeç, oğlak, koç gibi hayvanlar bizi idare etmeye başlamışlardır. Çünkü vatandaşların gazetelerde en fazla okudukları köşenin «yıldız falı» köşesi olduğu anlaşıldı. Basın dediğimiz nedir? Memleket idaresinde dördüncü kuvvet. Dördüncü kuvvetin milyonlarca kişi üstündeki etkenliği apaçık ortada... Sabah evden çıkacağı zaman o günkü falını okuyup da talimata göre hareket eden nice kişi var biliyor musunuz? Geçenlerde bir arkadaş birinden borç para istemiş, çünkü bayram üstü pek darda kalmış... Karşısındaki herif:

— Kusura bakma veremem, tahkik ettim, yengeç burcundan imişsin... dememiş mi!

Eve hizmetçi alacak olan hanım soruyor:

— Kızım hangi ayda doğdun bakayım, hangi burçtansın?

Ne var ki bizim Bâbüâli basını bu yolda pek lâubali. Sabah her bir gazeteyi açıp en gözde köşelere yerleşmiş yıldız fallarını okuduğunuzda şaşırıp kalmanız işten değildir. İster balık burcu peşinde koşun, ister boğa, ister aslan, ister yengeç... Bu saygıdeğer hayvanların her bir gazetede ayrı ayrı şeyler söylediğini göreceksiniz. Sözelilişi geçen gün oğlak burcu çeşitli gazetelerde baki neler tavsiye ediyordu:

— Kendine çok güvenme, yanlış yoldasın!

— Bu hafta kimseye borç para verme!

— Tuttuğun yolu bırakma, tereddüt lüzumsuz!

— Son dakikada aklınıza gelecek bir fikir sizi kurtaracak.

— Başınıza bir belâ gelecek.

— Talih kuşu başınıza konacak.

Böylece yıldız falı, yıldız falı olmaktan çıkıp bir keşmekeşe dönüyor. Bu âlemde herkes eline bir gazete alıp «Bakalım bu-

gün yıldızım ne söylemiş?» diye falını okur da, sabah evden çıkarken adımını ona göre atarsa topyekûn sapıtıyoruz diye düşünmez misiniz?

Sabahtan akşama ne yapacağımız belli değil. Plânlamayı da plâvlama'ya çevirdikten sonra büsbütün rahat ettik. Trenlerin ne zaman kalkıp ne zaman varacağı belli olmayan, Şişli'den Beyazıt'a hangi yoldan gideceğini bilemeyen, karayollarında otobüs tokuşturan, kalkınıyorum sanıp borçlanan, Avustralya'ya adam

gönderip Konya ovasını çölleştiren, yirmi yılda bir opera binasını bitiremeyen, on yıldan beri Beyazıt Meydanını kazan, tarihi eserleri turistlere satıp turizmden para kazanmaya kalkan, rüşveti geçerli usul kılıp torpilsiz iş görmeyen, bir yandan kadınları çarşafa sokarken öte yandan etekleri kalçalara doğru kısaltan, Atatürk'ün kalpaklı fotoğrafını derdest edip külâhlıları sokakta gezdiren, yirmi yıldan beri ithalatı ihracattan fazla olduğu halde ayakta duran, kadınları sokakta sarkıntılıktan gezemeyen, nutuk atmaktan iş göremeyen, her yıl en az bir seçim yapan, tuhaf bir milletiz vesselâm...

Kimine göre işimiz Allaha kalmıştır; kimine göre Spor-Toto'ya; bize göre de yıldız falına!

Aslan, boğa, balık, yengeç, oğlak, koç gazete köşelerinde hepimize her gün akıl verip, yol gösteriyorlar. Kılavuzu karga olana burnu şeyden çıkmaz demişler, ya kılavuzu «yıldız falı» olanın burnu ne olur, cevap verir misiniz?

AKBABA

Teşekkürlerimiz

Yurt içindeki ve yurt dışındaki okurlarımızdan aldığımız bayram ve yılbaşı tebrikleri için gönülden teşekkürler ederiz.

Bu teşekkür satırları, ayrı ayrı cevap vermenin imkânsızlığı içinde yazılmıştır.

Tebriklerimiz, selâmlarımız ve en iyi dileklerimizle.

AKBABA

İnönü, «Demirel ile aramızda görüş birliği var» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

KARANTİNA koğuşunun çay ocağında hazırlık tamamdı. Ocakçı, çayı demlemiş, akşam postasında cezaevine gelecek tutuklulara, tavşan kanı gibi demli hapisane çayı sunacaktı. Yeni gelenler paralı olacakları için, onsekizinde çerkes kızı beli gibi incecik belli, küçük cam bardakta hapisane çayını içenler, artık ağalıklarını gösterecekler, çay bardağını önlerinden kaldıran meydanıcının tepsisine, bir yüzlük, bir ellilik, en azından bir on lira bırakacaklardı. Kimi zibidi de cezaevinin çay ocağını, mahalle çayhanesi sanır, çay tabağına bir yirminbeş kuruş, eli kuruş koyardı. Tabaktaki para, böylelerinin suratına çarpılırdı. Karantina koğuşunun ağası kızarsa, bu yol yordam bilmezlerin suratına iki şamar çarpar, kışına iki tekme atıp bitli Adem baba koğuşuna dehşetli onları. Cezaevine ilk düşmüş acemilere yol göstermek için de, meydanıcı boşalmış çay bardağını almaya lkin eskl tutuklulardan birinin önüne gider, o da, kendisine koğuş ağasının önceden verdiği yüz lirayı tepsiye bırakarak, acemilere örnek gösterirdi.

Karanlık basıyordu yavaş yavaş... Akşam postasından gelen tutukluların cezaevi berberinden çıkp hamaama girdiklerini öğrenmişlerdi. Nerdeyse gelirlerdi.

Karantina koğuşunun ağası, çay ocağının solunda, üç döşek üstüne serilmiş postuna kurulmuş, bir eliyle bıyığını buruyor, öbür eliyle de kehribar tesbihini çekerek sakırdıyordu.

Ayak sesleri duyuldu. Dış demir kapının sürgüsü açıldı. Demir parmaklıkları ara kapı gıcırdadı. Koğuş kapısının kilidinde anahtar döndü. Gardiyan:

— Onyedi kişi... diye seslendi.

Meydancı, koğuşun koridoruna dolan onvedi tutukluya:

— Dizilin! dedi.

Gardiyan, kapıyı kilitledi, gitti. Koğuş ağası, oturduğu yerden, kapı ağzında dikilmiş olanlara bakıyor, gözünün tutmadığı, eski püskü giyimlileri, onlardan para çıkmıyacağı için, eliyle Adem Baba koğuşuna götürmeleri için işaret ediyordu. İçlerinden biri için ağa ikircimli kaldı; içeri mi alsın, Adem baba koğuşuna mı göndersin? Bu, görünüşüne göre, yirmi yaşlarında bir köylüydü, giyimi ne iyi, ne kötü, eh işte... Ağa, onu Adem baba koğuşuna göndermedi. Onyedi kişiden dokuzunu çay ocağının olduğu odaya aldılar.

Koğuş ağası, bağdaş kurup oturduğu postundan kımıldamadan, sahane kasabı öküzlere bakar gibi, süzerek yeni gelenlere baktı:

— Geçmiş olsun arkadaşlar, hoş geldiniz... Buyrun, oturun... dedi.

Gelenler, ağaya cevap verip boş yerlere oturdular. Köylü delikanlı, ağanın sağındaki, kısa bacaklı hasır örgü iskemlede oturdu.

Ağa, ocakçıya:

— Birer çay yap arkadaşlara... dedi.

Köylü delikanlı, çayların parasız, ikram olduğunu sandı. Ne iyi yerdı bu cezaevi, ne iyi insandı çay ismarlayan adam...

Çay hazırıldı. Ocakçı bardakları doldurup dağıttı. Ağa, yeni gelenlere, neden tutuklandıklarını sordu. Bütün tutuklular haksızlığa uğradıklarına inanırlarsa da, bunların içinde en geveze olanları, zimmet, rüşvet, ihtilâs, suiistinal gibi suçlardan sanık memur takımıdır. Zimmetten sanık bir memur, uğradığı haksızlığın daha önsözünü bile anlatmamıştı ki, çaylar içilmişti.

Ağa, yeni gelenlere gözdağı vermek için, çay paraları toplanmadan önce, bir mizansen olarak, eski tutuklulardan birini tokatlardı. Yeni gelenlerin yanında tokatlanmak Adem babalardan birinin göreviydi. Tokadı yemesi gereken Adem baba, ağaya kolaylık olması için, onun önünden geçerken, ağa:

— Ulan eşşööölüşşş, bardaklar boşaldı, kör müsün?... Çayları tazele it! diye kükreyerek, Adem babanın ensesine, sesi çok, acısı az bir sille patlattı. Vay anasını... Yahü, ne korkunç herif bu böyle... Uğradığı haksızlığı anlatmakta olan zimmetten sanık memurun dill dolanmaya başladı, adam kekemeleşti.

Gelen ikinci çaylar da içildi. Memur, uğradığı haksızlığın daha başlarındaydı.

Meydancı elinde tepsiyle, çay bardaklarını toplamaya başladı. Tepsinin içinde ağanın önceden koyduğu üç elli lira, iki yüz lira vardı. Yani, bakın tepsideki paralara, ona göre para koyun, denilmek isteniyordu.

Meydancı, tepsiyi uzatmıştı:

— Allah kurtarsın... diyorodu.

— İstanbul'a kar yağınca havagazi, elektrik, su ve telefonlar kesildi. —

mibeş kuruş düştü. Çoraptan bozma kesenin içinde başka para yoktu.

Ordakiler güleceklerdi ama, ağadan korkularından kendilerini zor tuttular gülmek için...

Ağa:

— Al onları! diye bir buldok gibi hırladı.

Delikanlı, ağa kendisine acıdı da, tepsideki paraları al, diyor sandı. Ne iyi adamdı, sertti ama iyi yürekliydi. Elini tepsiye uzattı, ama geri çekti; bu kadar çok parayı ona verirler miydi? Eli boşluğa uzanmış, sordu:

— Hepsini mi?

Ağa, bu sorudan, iki yirminbeş kuruşluğun ikisini de mi alayım, diye soruyor sandı, ıslık gibi, tükürür gibi:

— Hepsini! diye tısladı.

Delikanlı:

— Allah razı olsun... deyip tepsideki bütün paraları avuçlayınca, ağa, sağındaki delikanlının suratına elinin tersiyle öyle bir sille indirdi ki, tepsi bir yana, paralar bir yana, ama delikanlı taaa öbür yana gitti. Delikanlı düştüğü yerden ağlayarak söyleniyordu:

— Ben, iki gün önce yediğim kuru fasulyeyle duruyorum... Açlıktan öldüm de, o iki yirminbeşliği sakladım yine... Başla param yok ki, olanı biteni hep bu işte... Olsa neye vermiyeyim? Ben n'ışledim de vuruyorsun ağam?... Zaten, o Enin Hüca denilen sakalına tükürdüğünü pezevenği beni soydu, bütün paralarının üstüne oturdu.

Hem ağıyor, hem durmadan söyleniyordu:

— Allahın bir hayın dağ aşkısı, sakal koyverip şehir camisine imam durmakla adam mı olur? Benim gibisinde akıl mı var? Sağına, sakalına, mestine, sarığına güvenip, altı ay çalışıp biriktirdiğim paracıkları kapırdım... Bir de ağ karnıma bir tencere kuru fasulyeyi yiyince... Basuma ne geldiyse, işte hep o kuru fasulye yüzünden geldi...

Hem ağıyor, hem durmadan söyleniyordu:

Ağalık gereğince suratı asık ve yüzü hep gölgeli durması gereken ağa, başka zaman olsa böyle salya-sümük ağlayan herifi, adamlarına tekmeyle attırırdı ama, şimdi gülesi tutmuştu işte... Ya o kuru fasulye ne oluyordu?

Ağa gülünce, odadaki eski tutuklular da güldüler, onlar gülünce yeni gelen tutuklular da güldüler. Ağa:

— Kalk len... Kalk dikil!... Delikanlı olacaksın bir de, tüh kalbına... Anlat bakalım neden tutuklandın, sen hangi haksızlığa uğradın? dedi.

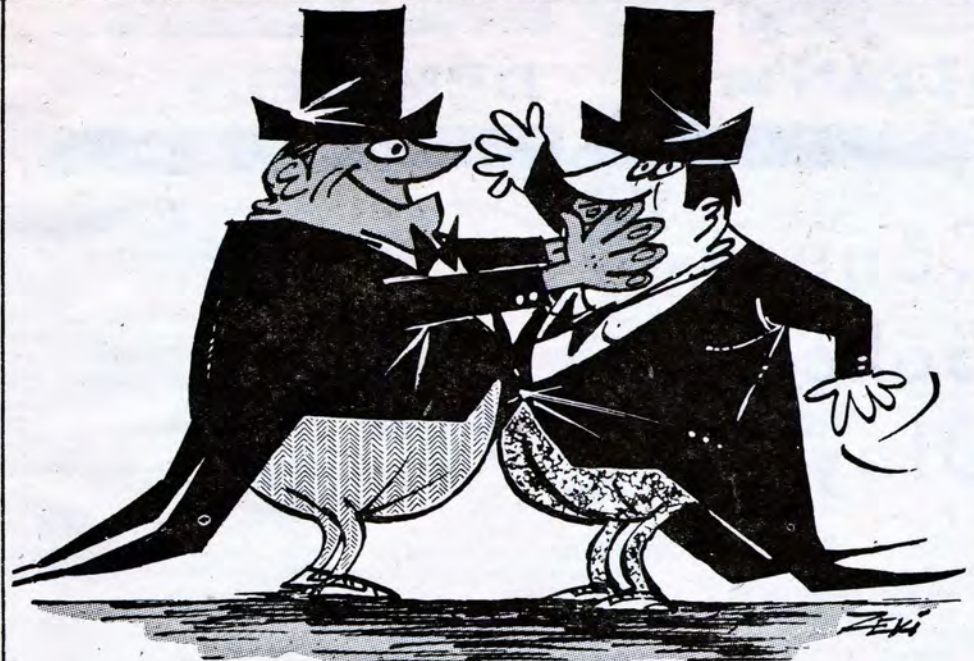
Delikanlının ağlaması şıp diye birden kesildi. Duvara sırtını dayayıp, dizleri üzerine çömeldi. Ağa, ocakçıya:

— Şuna bir çay yap bakalım... dedi.

Delikanlı, anlatıyordu. Daha askerliğini bile yapmamıştı. Köy co-

KARDA İSTANBUL!

— Bütçe açığını nasıl mı kapatacağım?... İşte, böyle sayın muhalefet!...

banının yanında şırtımaçlık ederdi. İri yarı ama, daha onsekizindeydi. Kafasında o yaşın yelleri esmişti. Gurbetçiler silaya dönüşlerinde köy kahvesinde İstanbul'u ballandıra ballandıra anlatıyorlardı. İstanbul'a varıp zengin olmak da vardı. Düşüştü yollara, İstanbul'a geldi...

«Geldim... Elimde yazılı kâğıtta adrese var... Okur yazarlığım olmadıktan, elimdeki kâğıdı ona bu na göstere göstere, bizim hemşerilerin kaldığı kahveyi buldum. Buldum ya, bende de on para kalmadı artık... Eksik olmasın, hemşeriler beni üç gün konuklatıp, sonra bir büyük yapıda iş buldular. Yapıya taş taşıyorum, kum çekiyorum... Gündelik on lira...

Ben köydeyken büyüklerden hep duyardım, bizim köyden Parlak Emin diye biri varmış, bu Parlak Emin dağa çıkan Muzur İsa'nın yanında bir zaman eşkıya yamaklığı yapmışmış. Sonra bunları candarına yakalamış, Parlak Emin de damda düşmüşmüş... Damda, gayet nefesi keskin bir hoca varmış. Parlak Emin'i, damdaki it, kopuk arasında perişan olmasın diye, bu hoca yanına almış, ona hocalığın girdi çıkısını bir iyice belletmiş. Parlak Emin damdan çıkışında bir hoca olmuş ki, ustası olan hocayı bile bastırılmış. Saçı sakalı da birbirine karıştırdıktan artık parlaklığı marlaklığı kalmamış. Başına bir sarık, orası senin, burası benim, cami cami, mescit mescit dolanarak İstanbul'a varmış, burda bir caminin imamı olmuş. Bir de İstanbul karısıyla evlenmiş. Köyde iki karısından beş çocuğu vardı ya, onlarla imam nikâhıyla evli. İstanbul'dakiyle hükümet nikâhı kıydırmış, dört çocuk da İstanbul'daki karından yapmış...

Hemşerilerden Emin Hoca'nın yerini öğrenip, yanına vardım. İstanbul camisinin imamı dediklerinden, ben onu bu koca İstanbul camilerinden birinde imam sanırdım. Oysa, İstanbul'un dışında bir mahalle mescidinin imamıymış. Hem imam, hem müezzin, hem ölü yıkayıcı, hem caminin her şeyi... Mescite bitişik, iki gözlü bir evde oturuyor. Kendimi tanıttım, elini öptüm. İş bulduğumu, çalıştığımı söyledim. «Aman oğlum, bu İstanbul milleti ehlî ahlâksız bulunmaz», bunların kadını, kızı, oğlanı, herifi parayı

çarparlar. Bu İstanbul yerinde ser-seri kalırsın. Parayı getir, ben saklayayım. Bende birikir paran, köye dönerken alırsın. Paraları ne yapacaksın?» dedi. «Kismet olursa, ölmez sağ kalırsak, ekin kaldırma zamanı köye varıp anama yardım edeceğim. Paramla da, alırsam, bir inek, yetmezse ineğe, bir düve, koyun moyun alacağım. İstanbulluların gayet usta çarpcı olduklarını ben de duyduğumdan, aman parayı ne yapmam da çarptırmasam, yitirmesem, çaldırmasam diye düşünüp duruyordum. Allah senden razı olsun, al şu paraları...» deyip, iç göy-neğinin koltuk altına diktığım yerdən bezi sökerek yirmibeş lirayı bana verdim. «Gündeliklerini biriktir, her hafta getir, bana bırak...» dedi.

Gündelik on lira... Haftada elime elli, altmış lira geçiyor. Ben köydeyken şırtımaçlıktan yılda yüz lirayı zorlukla alırdım. Haftalığımı aldım mı, yirini-otuz, her ne biriktirdiysem, getirip Emin Hoca'nın eline veriyordum. Hesap mesap bilmem, okur yazarlığım da olmadıktan paramın ne kadar toplandığını bildiğim yok. Ama, Emin Hoca, dini bütün bir kişi... O iki göz küçücük evde, dört çocuğun gürültüsünden, çingen masasına dönmüş karının vırvırından, dırdırından kurtulmak için bütün gününü ya mescitte, ya mescite bitişik tenişirlikte geçiriyor. Tenişirlikte, boy boy tabutlar, tabut tahtaları, ölü yıkamak için bir eski masa,, ölü suyu kaynatmak için bir ocakla, üstünde su tenekesi...

Mescit, benim çalıştığım yere çok uzak olduğundan, Emin Hoca'ya gidip geliş epey para tutuyor. Ama ne yapayım, tek paralarımı yitmesin de...

Neyse uzatmayalım ağam, ekin biçme zamanı geldi. Benim kaba taslak hesabıma göre de, Emin Hoca'da bir inek alacak param birikti. Tek, inek alacak param biriksin diye, bütün güz, bütün kış, sovan ekmek yedim, haftada bir de tahan helvası... Emin Hoca'dan paramı alırdım, çarşıya varırdım, anama bez çaput alırdım, kına alırdım, yavuklumu ney yok ama ilerde olur diye ona da incik-boncuk alırdım, köye varırdım, kalan paramla da bir sağmal inek alırdım, diye düşünüyordum.

Vardım Emin Hoca'nın yanına: — Emin Hoca emmi, izin olursa,

gayri köye döneceğim, sende biriken paramı almaya geldim... dedim. Dememle, Emin Hoca postun üzerine diz çöküp, dudakları kıpır kıpır dua ederek, başladı tesbih çekmeye... Çeker, ha çeker... Ben beklerim bir yanda, herifin duası bitmez...

— Aman Emin Hoca emmi, izin olursa...

Ben böyle dedikçe, duaya kuvvet verip sesini yükseltiyordum: «Allahümme salli alâ...»

Ben sesimi çıkarmazsam, o da dudaklarını kıpırdatarak içinden dua ediyor; ama ben «Emin Hoca emmi...» der demez, sesli sesli duaya başlıyordum, sesli ve kızgın... Anlıyorum, yani demeye getiriyor ki, «Ulan eşek, para isteyecek başka zaman mı bulamadın? Görüyorsun, Allah'ın huzurundayım, duadayım...» Anlıyorum anlamasına ya, benim o gün yola çıkmam gerek, arkadaşlarla birlik gideceğiz... Herifin duası bitmiyor ki... Beş on seslendikten sonra, başladım yalvarmaya:

— Aman Emin Hoca emmi... İzin olursa...

— Allahümme salli alâââ...

— Köye gideceğim de... Silaya gidiyorum gayri...

— Allahümme salli alâââ seyyidinaaa...

— Ocağına düştüm Emin Hoca emmi... Paralarımı ver de...

Gittikçe sesini yükseltiyordum:

— Allahümme salli alâ seyyidinaaa Muhammeet...

— Kulun kölen olayım Emin Hoca emmi, arkadaşlarla birlik gideceğiz de...

— Allahümme salli alâââ seyyidinaaa Muhammeet!

Artık dua okumuyordum, sanırsın, eski eşkıyalık zamanı tutmuş, dağ başında nağra atıyor. Öyle bir nağralandı ki, karısı, mutfaktan bağırtıyı duyup:

— Amanın ne oluyor, ne var? diye koştu, geldi.

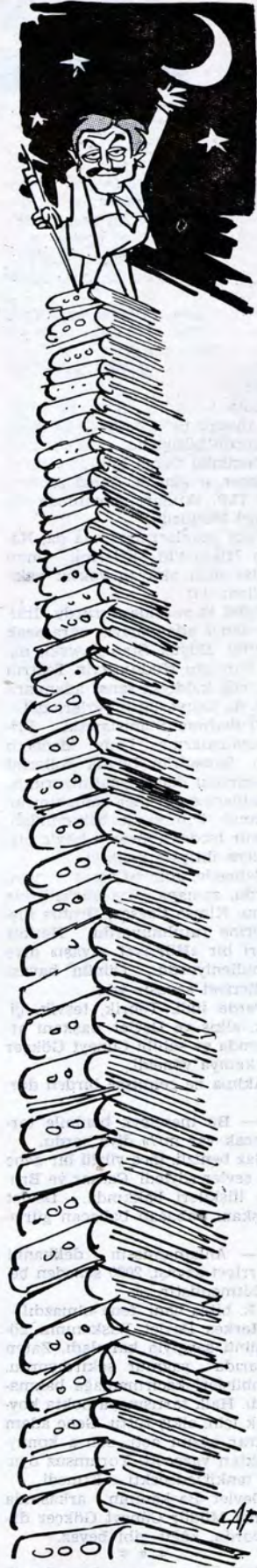
Karı öyle kızmış ki, elindeki kepeyi Emin Hoca'nın kafasına indirecek. Ben hemen:

— Bacım, hiçbir şey yok, Emin Hoca emmi dua ediyor... dedim.

Karı bunun üzerine iyice azıp:

(Sonu gelecek sayıda)

Çetin Altan'ın dosyaları Mecliste. — Gazeteler —

Fezaya doğru!

... Arkada Cüneyt Gökçer vardı, kâğıt gibi beyaz!...

İhtilâl gelmiş geçmişti, yumuşaktan bir kasırga örneği!... Hemencecik ertesi gün, ufak tefek onarımlardan sonra, dünya, eski halini almıştı. Suların derininde neler kıpırdandığını bilmiyorduk!

İstiridyeler henüz kapalıydı. Doğurdıkları incilerin şekli bilinmemişti henüz.

Yeni Devlet Reisi seçilmişti, babacan.

Sulh ve sükûn geri gelmişti ki, tiyatro prömiyerlerinde görünüyordu bütün heybetiyle!...

Bugünkü Genel Müdür Cüneyt Gökçer, o gün de Genel Müdürdü. D.P. iktidarı zamanında da Genel Müdürdü.

Dost grupları arasında da, Nazım Hikmet'in şiirlerini, onun kadar hisli okuyan yoktu; yakışıklıydı da!

Tabii ki yerinde dururdu. İhtilâl, sanat adamlarıyla uğraşacak değildi. Büyük Stanislawski, nasıl kurduğu Hudojestvin Teatrın başında kaldıysa sanat adamlarımız da kalıyorlardı yerlerinde!

(Tuhafmiş Stanislawski. Primadonnalarına, Lady Macbeth gibi, Şekspir'in büyük rollerini otuzundan önce oynatmıyormuş, kendilerine «pişme» zamanını bırakmak için sanat bakımından. Şükür bizde, kimsenin böyle pişmelere ihtiyacı yoktu!)

Sahnede, Julius Caesar oynanıyordu, zamana göre pürüzlü bir konu. Kimse Caesar, Brutus ilişkilerine tutulmuyordu. Herkes eseri bir «Hürriyet savaşı» diye kabulleniyordu... Günün havası «Hürriyet savaşı» ydı.

Perde indi. Tebrik, teşvik, çiçek, alkış ve Devlet Başkanı arkasında ev sahibi Cüneyt Gökçer ile kapıya yöneldi.

Aklına ne gelmişse birden durdu:

«— Bu meseleyi, benimle tartışacak var mı?» diye sordu.

Saz benizli, ince yüzlü bir genç bir şeyler söyledi. Caesar ve Brutus ilişkileri hakkında. Devlet Başkanı babacan babacan gürlledi:

«— Anlamamışsın delikanlı! Hürriyet savaşı, 2000 seneden beri bitmemiştir...»

(E, bitse hani, fena olmazdı!)

Herkes Devlet Başkanının görüşünü saygıyla karşıladı. Zaten dışarıda yağmur şakırdıyordu. Otobüsleri kaçırmamağa bakmalıydı. Halk tartışmaya nokta koymak için, alkış tuttu. Genç adam tekrar ağzını açtı, sonra konuşmaktan vazgeçti. Yorumsuz oyunu tenkit edecekti... Etmeydi.

Devlet Başkanının arkasında Genel Müdür Cüneyt Gökçer duruyordu, kâğıt gibi beyaz.

Örfî İdare zamanı bir görevli, genç bir gazeteciye karşısına almış, gökler gibi gürlüyordu:

Cüneyt Gökçer Olayı

«— Bir daha böyle yazı yazmak yok haaa!...»

«Böyle yazı» dediği, Devlet Tiyatrosu hakkında, tenkitti!

Gazeteci sordu:

«— Neden?»

«— Memleket meselesi!...»

Akar sular birden putlaştı!

Büyük reformlardan, hüsnüniyetle bahseden bir Milli Eğitim Bakanına soruyorlar zaman, zaman!

«— Devlet Tiyatrosu meselesi ne olacak?»

«— Öyle bir mesele var mı? Haberim yok.»

... Ve arkasındaki tuhaf yapı, tamam kolalı, adamlara döndü:

«— Var mı?»

«— Yok» dediler, eski Yunan korolarının imreneceği bir bera-

berlikle, tam kolalı adamlar!

İnsanın, «her halde yok», diye düşünesi geliyor. Olseydi, Cüneyt Gökçer idaresi kazasız, yedi Milli Eğitim Bakanı idaresi atlatamazdı. Birinden biri, meseleyi ele alır hallederdi, artık hal şekli neyse!...

... Ve, Cüneyt Gökçer yerinde duruyor... Durmasın mı? Ben sadece bir durmanın nedenlerini, bu ufak sahneciklerle anlatmağa çalıştım.

Senelerden beri, Devlet Tiyatrosu denilen, kültür üzere kurulmuş, büyük müessesede kavgalar, sınır krizleri, suda tirit piyesler, prömyerler birbirini kovalar. Her bir, yeni hükümete peşpeşe, tümen tümen temsilciler salınır, şekvânameler döşe-

nir. Sonunda müessese her yeni düzenle dengesini kurar. Başındakinin değerinden mi?... Sanmam. Bizde ilişkiler değer üzere midir?...

Cüneyt Gökçer'i yakından tanımam. Bir iki protokoler, bir iki de tatsız karşılaşmamız oldu, o kadar. Tahlilimi yürütmek, sarp bir kayaya tırmanırken bir kaç tutam cılız ota, tutunmak gibi bir şey... Yalnız bazı «regulalar» vardır dünyada, onlara dayanarak yol alıyorum ...

Devlet Tiyatrosu... Her gün kalkan yedi perde... Sekizyüz kişilik... İdari, mali, ruhi keşmekeşle... Büyük, yerleşmemişlikler içinde bir ortamda...

Cüneyt Gökçer'in büyük avantajları vardır. Denge kurduğu insanlar birbirlerine itimatsızdır. Herkes şu havadadır başlangıçta: «Daha dün geldik, karşımızda bir sanat üstadı var, yetkilerimizi aşmayalım...»

Bu tereddüt devri, bir insana ilk halat atma zamanını kazandırır, tekneyi baştan devirmese!...

İçten yıkma ameliyesine gelince, o omuz silkilecek cinstendir! Tiyatrodaki sanatkarların çoğu şu tutumdadır:

Rol ver; onun yanında.

Rol verme; senin yanında.

İnsan şuna kahrılanıyor:

Bizim toplumda, bir adam zararlı hale gelirse de, bir prensip namına yıkılmaz. Kendisinden daha kavi, hulûl yollarını daha iyi bilenler, onun kullandığı silâhları daha iyi kullananlar tarafından yıkılır. İnsan, kahrılanmasın da ne yapsın?

Sıraladığım olay adamların bazılarının dostluğum var, Cüneyt Gökçer'e yok. Göynümü üşüten bir tarafı var. Zannımca, bu duygu karşılıklıdır.

Bu iri, kütüphane çalışması yapmamış ifadeli, hâlâ sanatını, doğal istidadından öteye götürmemiş adamın, nasıl başarıda ve başta tutunduğunu düşündüm ara sıra. Bazı insanlar, eksikliklerinden ötürü başarıya ulaşırlar. O da öyle mi acaba?...

«— Kötü idareci, ama büyütlük sanatkar...»

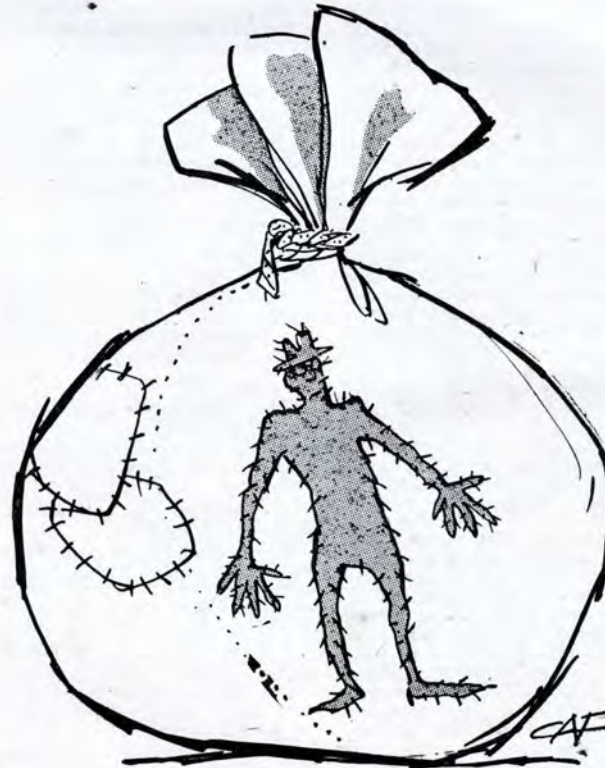
Bu cürpleyi o kadar değişik ağzılardan dinledim ki Cüneyt Gökçer'in saldığına ve beslediğine inanmam geliyor.

Böyle sloganları kendini garantiye alamamış, dayanaksız insanlar salarlar ve tuttururlar: Lafı sökmek güç!...

«— Kötü idareci, büyütlük sanatkar...»

Yanlış! Kötü idareci olsa, yedi Milli Eğitim Bakanını, dört hükümeti, bunca badireyi bunca yıl atlatamazdı.

(Devamı var)

Yazısız

Gecmiş Zamanın YUSUF Olur ki... ZİYA ORTAÇ

Ümidin kes zaferden!..

AMERİKA'YA kızıyoruz. İngiltere'ye kızıyoruz. Yunanistan'a kızıyoruz. Haklıyız kızmakta. Ama, onlardan önce kızacağımız biri var: Kendimiz!.. Ona niçin kızmıyoruz?

Yirmi yedi yıl önce, bir gün sabahı, Atatürk, yepyeni bir Türkiye bırakıp gitti aramızdan: Işıklı yarınlara yönelmiş, devrimlerin açtığı yolda hız alan, özgür, uyanık, birleşmiş bir Türkiye... Milli sınırlarını çizmiş, milli birliğini kurmuş bir Türkiye... İç ve dış politikasını iki cümlede toplamış bir Türkiye: Yurtta sulh için, cihanda sulh için çabasını esirgemeyen bir Türkiye...

Bu Türkiye'nin, milletlerarası kazandığı saygıyı onun cenaze töreninde gördük: Tabutunun arkasında kim baş eğmedi, yer yüzünde hangi bayrak yarıya inemedi?

Söyleyiniz bana: Kıbrıs'ı Yunanlılara veren Türkiye, Hatay'ı Fransızlardan ve Cemiyet-i Akvam'dan alan Türkiye midir?

Kurtuluş Savaşından, köy köy yangınları tüterek, ev ev yaraları kanayarak çıkmış bir memleketi Türkiye Cumhuriyeti. Mühendisi yoktu, mimarı yoktu, doktoru yoktu, iktisatçısı yoktu, maliyecisi yoktu ve bir Meclis dolduracak kadar aydını, bir hükümet kuracak kadar devlet adamı yoktu. Ama şerefi vardı, ama haysiyeti vardı, ama vatanseverliği vardı, ama inancı vardı ve «Güven» diyen «Çalış» diyen «Başar» diyen bir Atatürk'ü vardı ve... Ve istihlalı ağızlarında salyaları ağdalanan menfaat gurupları kurulmamıştı henüz!

Amerika yardımı ile tamamlamadığımız şu kara yollarımıza karşı, sınırlara uzanan demiryollarını o günün yoksul bütçesi ile yapan kimdir?

Elektriği millileştiren, suyu millileştiren, telefonu millileştiren, tramvayı, tüneli millileştiren kimdir?

Tuzumuzu, pulumuzu, balığımızı, ipeğimizi Dünyân-ı Umumiye'nin pençesinden kurtaran kimdir?

Nazilli dokuma tezgâhlarını, Alpullu, Eskişehir şeker fabrikalarını kuran kimdir? Karabük Demir-Çelik fabrikasını kuran kimdir? İzmit Sellüloz sanayiini kuran kimdir?

Şu koca başkenti, barajından operasına kadar, Siyasal Bilgiler

Okulundan Dil, Tarih, Coğrafya Fakültelerine kadar kim kurdu?

Bugün, belki de kendi başarılarına kendi bile şaşan adam!.. Eli boğründe kalmış inönü değil mi?

Türkiye Cumhuriyeti'nin ikinci adamı iken, ne kadar büyük, ne kadar başarılı idi o...

İnsanın «ikinci adam, daima en başarısız birinci adam olur» diyen André Maurois'ya hak verince geliyor!

Savaş sonu dünyasını perişanlıktan kurtaran, savaş sonu milletlerini açlıktan, sefaletten ve belki de komünizmden kurtaran Amerika yardımı, kim derdi ki bizim için bir bakıma felâket olacaktır?

Gitkçe dilencilen haysiyetsiz bir politika, on yıl içinde bizi, bir mirasyedi gevşekliği içinde her şeyi Sam amcasından bekleyen tembel yeğenler durumuna düşürmüştür.

Yalnız para değil, yalnız silah değil, yalnız ilaç değil, yalnız uzman değil... Yağ Amerika'dan, süt Amerika'dan, tavuk Amerika'dan, pirinç Amerika'dan...

Her şeyi Amerika'dan almaya alışınca, nasihatı de ondan almaktan başka çare kalmamıştır. Kızıl Çin'i mi tanıyacaksın? Johnson peki derse!

Yalnız bu kadar da değil... Parti ayrılıkları, kahvelerden camilere, camilerden mezarlıklara kadar genişleyen milli ayrılıklar haline gelince, Atatürk'ün dirilttiği Hasta Adam, yine yatağa düşer ve eski mirasçılarının yatışan heveslerini yeniden kabartır.

Sekiz milyonluk küçük Yunanistan'ı, otuz milyonluk Türkiye ile konuşma masasına bile oturtamayan bu iç bölünüşümüzdür bizim.

Fener Patrikhanesinin kapılarını maliye müfettişlerinin yüzüne kapatan bu kardeş kavgaları mıdır bizim.

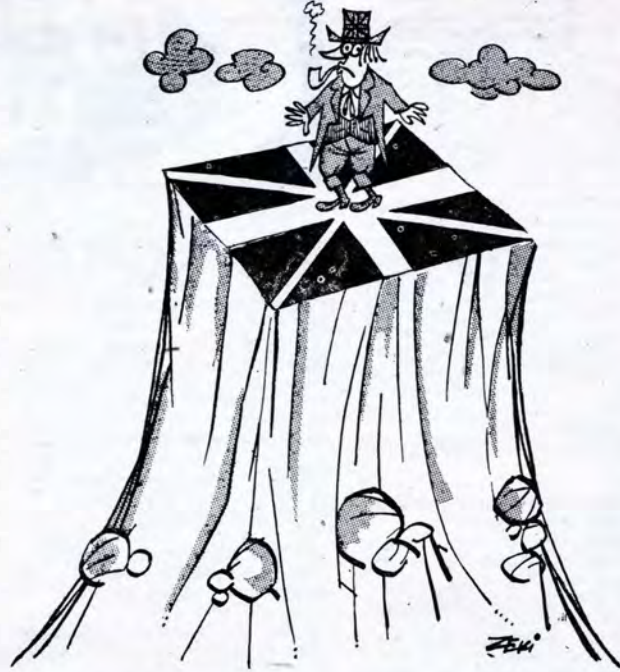
Beyrut Ermenilerine husumet yürüyüşü yaptırın bu parti düşmanlıklarımızdır bizim.

Kurtulmak mı istiyoruz? Önce kendi kendimize güveneceğiz, kendi kendimize yeter olacağız. Yoksa her yardıma karşı varlığımızdan bir şeyimizi ipotek ederiz: Şerefimize, haysiyetimize, özgürlüğümüze kadar...

Şairin hakkı vardır: Ümidin kes zaferden, gayrdan imdat lazımsa!

28 Nisan 1965 Y. Z. ORTAÇ

İngiltere ekonomik bunalım içinde. — Gazeteler —

Yusuf Ziya Ortaç Armağanı Akbaba'nın Büyük Mizah Yarışması

1 — Şiir 2 — Mizah hikâyesi 3 — Karikatür

Mizahın üç türünde açtığımız yarışmanın kuralları şöyledir:

1 — Amatör olmak. Türkiye'de çıkan dergi ve gazetelerin hiç birinde imzalı eseri yayınlanmamış bulunmak.

2 — 6 Aralık 1967'de başlayan yarışmaya gönderilecek eserlerin, en geç 17 Ocak 1968 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalanması. Bu tarihten sonra gelen eserler dikkate alınmayacaktır.

3 — Yazıların, kâğıdın bir yüzüne daktiloyla yazılması. karikatürlerin çini mürekkebiyle çizilmesi şarttır.

4 — İsimlerini ilerde açıklayacağımız büyük jüri 18 Ocak 1968 tarihinden sonra toplanarak çalışmalara başlayacak, kazananların isimleri 11 Mart 1968 tarihinden sonra ilk çıkacak AKBABA'da açıklanacaktır.

5 — Her türün birincilerine ayrı ayrı biner lira «1000 T.L.» ödül verilecek, ödül kazanan eserler dergimizde yayınlanacaktır.

6 — Yarışmacıların, eserlerinin altına açık ad ve adreslerini yazmaları şarttır.

7 — Eserler, aşağıdaki adrese postayla gönderilebileceği gibi, elden de getirilebilir.

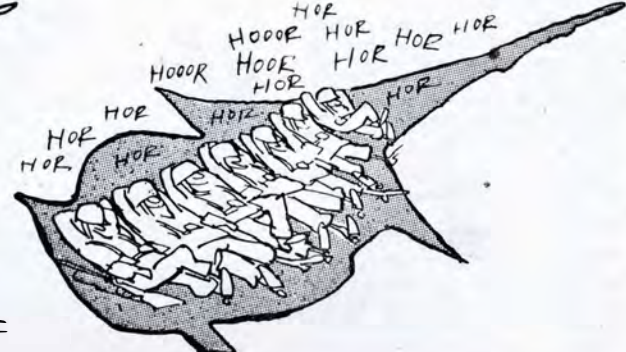
Akbaba dergisi
Divanyolu, Klodfarer Cad. No. 8-10, Daire: 3 — İstanbul.

8 — Bir karışıklığa meydan vermemek için yarışma zarfının üstüne «YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI» yazılması gerekmektedir.

Kıbrıs'ta Birleşmiş Milletler askerleri çoğaltılıyor. — Gazeteler —

Yazısız

DERDİNİ deşmek istemedim ama, o başladı anlatmağa...
«Ah ah, gül gibi kızım gitti, dedi, damadın ne bok soylu insan olduğunı biliyorduk. Biliyorduk ama kader bir kez yazmış, onların bir arada yaşamasını. Ses çıkarmadık, haydi yaşasınlar, gül gibi geçinsinler, yel essin kokuları gelsin, dedik. Bilirsin benim ufak evi, hani bizim eve bitişiktir, orayı da onlara verdim. Aman, tek iyi geçinsinler, aralarında hır-gür çıkarsınlar da, kira da istemem, bir şey de istemem dedim...

Damat olacak hayvan, sırtını dayamış şınarık babasına, çıkmaz babasının sözünden dışarı. Döv karını desin babası, ossat eve gelir, karısına ver eder yumruğu. Eh, et bu, kemik bu, tırnakla et bu. Hemen bitişik duvardan kızının iniltileri, ah-ları vahları gelsin de, sen yerinde dur ha!... Ama ben durdum, durmasını bildim. Bilirsin, iki tane aslan gibi oğlum var, orada abılarınım dayak yediğini duyunca, ter ter tepinirler içeride:

— Bırak baba müdahale edelim, diye.

Ben:
— Olmaz, bekleyin, müdahalenin de zamanı var, derim.

Oğlanlar atılırlar:

— Baba, bırak çıkalım şu bok soylunun karşısına!

— Oturun oğlum oturun!

Zavalı oğlancıklarım kırmazlar babalarını, otururlar köşelerine. Bilmezler ki babaları ne sıkıntıda. Bizim bir komşumuz vardır, Ahmet efendi derler. Zengin mi zengin, akıllı mı akıllı. Herkese akıl verir, herkese para verir. Bizim kızın dayak çişliklerini duyar duymaz, gönderir hemen küçük oğlunu. Oğlan:

— Babamın selâmı var, sakın kaşınmasın diyor, der.

Eh, ne de olsa mahallenin en zengin, en akıllısı... Helbet vardır bir bildiği. Zaten Ahmet efendinin sözünü mahallede kim tutmaz ki? Başı sıkılan Ahmet efendinin yanına. Ver Ahmet efendi elli lira, ver Ahmet efendi yitiz lira. Ahmet efendi babasının hayrına yapmaz bu iyiliği. Elli liraya elli lira falz alır ama, yine de Ahmet efendi, Ahmet efendidir mahallede. Hemi de bu Ahmet efendi, bızım kızın kayınpederiyle sınıf arkadaşısıdır. Şayet damat, bir giderse babasına şikâyet, o da Ahmet efendinin yanında soluğu alsın, o zaman bizim soluk gitti elden. Onun için biz, dayanır dururuz bu aile faciasına... Zavalı kızımın her gün bir yanı çürüktür, her gün bir yanı kırık çıkıktır. Gerçi ara sıra kızım da ona nalin, şu bu fırlatır ama, ne de olsa zayıf. Yer dayayı, oturur köşeye, sonra yumruklar duvarı:

— Yetiş babacığım yetiş!...

O zaman ben, var kuvvetimle bağırdım odanın içinden. Ama pencereleri sımsıkı kapatırmış ha! Olur ki Ahmet efendi duyar.

— Ulan namussuz, ulan alçak, sen benim kızımı döversin ha! Yerim ulan seni, bir oraya çıkarsam çiğ çiğ yerim seni!

— Babacığım, yetiş babacığım! Bağırdım yine:

— Benim kızımı dövmek, beni dövmektir. Protesto ediyorum, şiddetle nefretle protesto ediyorum... Ulan damat, senin bu yaptıklarını protesto ediyorum anlıyorsun musun? Yayacağım, bütün memlekete yayaçam senin yaptığın bu namussuzlukları.

Devrisi gün bir sokağa çıkarım ki, benden evvel o köpöglusu damat yaymış.

— Yahu senin kızın ne yapmış kocasına?

— Ne yapmış?

— Ayıp vallahi ayıp. Bu derecesi de olmaz canım. Adamın kırılıp dökülmedik bir yanını bırakmamış.

Artık o günü damadın babası,

mahallenin kapılarını tek tek dolaşır, kızımın oğluna neler yaptığını anlatır. En sonunda Ahmet efendi duyar meseleyi. Ya oğlunu gönderir, ya da beni çağırır, oturtur damadın babasıyla beni karşı karşıya, ve başlar atıp savurmağa:

— Yahu sizin yaptığınız çok ayıp be! Haydi kendinizi düşünmüyörsünüz, ya mahalle, ya sokak? N'olacak mahallenin namusu, şerefi? Her gün kavga, her gün kavga. Görmeyeyim bir daha! Barışın bakalım. Zaten sizin aranızda çok eskiden beri bir dostluk olması gerek... Haydi barışın, haydi. Ben ayrıca damadın da kulağını bükürüm.

Ne yapalım? Barışırız. Barışırız ama, kaç gün sürer ki Ahmet efendinin nasihatlerinin faydası? Ne demiş Ahmet efendi, mademki boşanamıyorsunuz, bari hiç olmazsa iyi geçinin, birbirinizin haklarına saygı gösterin demiş. Hattâ, ev benim, dediğimde kızmış bile Ahmet efendi bana, aa orasını karıştırmıyay. Ev, içinde oturanlarındır, demiş. Vazgeçtik, iyi geçinseler de... Nerede?... Yine bir bakarsın ki, bir gece yarısı kızılca kıyametler kopmuş. Ee, ne de olsa baba yüreği, dayanamıyor. Kapanm av tüfeğimi duvardan, çekerim çizmelerimi, tam kapıya varınca, Ahmet efendi gelir aklıma, bu kez geriye döner, camları sıkı sıkı kapatır, başlarım bağıрмаğa:

— Ulan bir çıkarsam oraya!... Ulan bir yersem seni, ulan kıyma gibi kıyarsam seni!...

Çocuklar:

— Haydi baba müdahale edelim, derler. Ben:

— Zamanı var oğlum zamanı, derim.

Nefesimin yettiği kadar atar tutarım artık:

— Ulan, benim kızımı elini süren elini kızgın fırında kızartırım. Ulan, benim kızımı tekme atanın tekmesini kaynatma kaynatırım!

— Babacığım, mademki müdahale edemiyoruz bari sus!

— Susacağım oğlum susacağım. Ama elâleme karşı biraz bağırp çağırarak gerek. Sonra ne derler, kızı şuracıta dayak yiyor da, kılı bile kıpırdamıyor derler...

— Babacığım, yetiş öldürüyör!

— Protesto ediyorum seni bok soylu damat! Ulan bir gelirsem oraya! Ulan gelirim vallahi. Çizmeyi ayağımda, tüfeğimi elimde.

— Babacığım boğuyoor!

— Burnundan nefes al kızım, burnundan nefes al! Giydim kızım, çizmelerimi giydim. Ulan bu ne be, bu namussuzluk be!

Tak tak tak bizim kapı. Bakarım ki Ahmet efendinin küçük oğlu:

— Babam diyor ki, müdahale etmesin diyor...

Kızırım:

— Ulan senin...

Lâfın gerisini başka türlü tamamlayalım:

— Senin babanı çok sever ve sayarım. Haydi bu seferlik onun hatırı için affediyorum, ama bir daha olursa, hiç dinlemem, müdahale ederim. Ederim canım ederim.

İkinci günü bir bakarım ki, bizim kızın başı gözü sargılar içerisinde. Hatırlarsın belki, bundan dört sene önce de bir kere kavgaya tutuşmuşlardı. Ama o zaman kızım, handiye ölecekti. Kırılmadık dökülmedik bir yanı kalmadı zavallının. İşte o zaman, kızımın ilk çığlığını duyar

duymaz, Ahmet efendi işe karışmadan çıktım sokağa, başladım camları taşlamağa... Allah vekil, çok bi kızmışım o zaman. Kırıp dökmedik cam bırakmadım. Sonunda baktım, hâlâ kızımı dövüyor, sokakta olanca kuvvetimle bağırdım:

— Geliyorum ulan!

— Babacığım yetiş!

— Geliyorum kızım. Dur, şimdi geliyorum. Şu paçalarını bir bağlayayım, çizmelerimin konçlarını bir iyice çekeyim, dalyorum kapıdan içeriye.

Çocuklar yalvarırlar:

— Tez ol baba, çabuk ol baba!

— Uçkur, uçkurum nereye gitti ulan, bulun şu uçkurumu, bulun!

— Burda baba.

— Verin o uçkurun ucunu bana.

Haşşöyle, toplanayım biraz. Savulun ulan geliyorum! Çıkıyorum şimdi senin yanına.

Bir baktım, Ahmet efendinin hizmetçisi koş koş geliyordu. Elinde de bir mektup:

— Bunu Ahmet efendi gönderdi. Oğluma uzattım:

— Oku bakalım oğlum şunu!

— Sakın müdahale edeyim deme, biliyorsun emniyetten 06'ya telefon edersem, mesken mäsuniyetini ihlâlden sabaha kadar seni nezarethanede ayazlatırım.

— Babacığım yetiş!

Başladım yine bağıрмаğa:

— Yerim ulan, çiğ çiğ yerim ulan!

Ne yapalım, tepindik durduk sokakta...

Devrisi gün yine oturduk sulh masasına. Ahmet efendinin kaşları çatık mı çatık. Ne de olsa adamın uykusunu kaçırmışız gece.

— Bu böyle olmaz, dedi. En iyisi, bız bunların hangisinin kabahatli, hangisinin kabahatsiz olduğunu anlayabilmek için yanlarına bir gözcü koyalım. Bu gözcü, orada yesin, orada içsin, orada yatsın. Hem kavgaya oluncu ayırsın, hem de haklıyı haksızı bize bildirsin. Ne dersiniz ha?

Ne diyeyim? Ahmet efendi böyle istedi, böyle olsun.

— Çökgezen Fatman'ına ne buyurur?

— Olsun Ahmet efendi, dedim.

O günden sonra bizim kızım evine Çökgezen Fatman'ın da yerleşti. Yerleşti ama, Çökgezen Fatman'ın evde oturup, yiyip içmekten başka bildiği bir şey yok ki. Damat dayaya başlayınca, ne olur ne olmaz, ben de bir ara dayayı yerim diyerekten kaçır gidermiş mutfağa, kapıyı da üstünden kilitlemiş. Ben bu odadan bağırdıkça, o büsbütün kulaklarını tıkadı, benim protestolarımı duymak istemezmiş.

Ne diyeyim sana bey kardeşim bilmem ki, ah ah şuram yanıyor işte. Geçenlerde bir öğle üstü yine başladı çığlıklar. Kaptım tüfeğimi, giydim çizmelerimi, çıktım sokağa...

— Ulan geliyorum işte! Yiyeceğim seni çiğ çiğ.

Daha ben bağırp bağırmaz — Ahmet efendi öğle uykusundaymış — hemen göndermiş küçük oğlunu:

— Babam diyor ki, karışmasın diyor.

— Ulan git, söyle babana karışacağım.

— Sahi mi?

— Sahi ya, blöf mü sandın?

Koştı gitti oğlan. Ben yine bağırdım:

— Yerim seni ulan, çiğ çiğ yerim, yutarım!...

Ahmet efendi bu kez büyük oğlu Vâsıf'ı göndermiş:

— Babam diyor ki, sen haklısın diyor. Ama ele güne karşı ayıptır. Hele şimdilik içeriye girsin, ben hemen meseleyi halledeceğim, diyor.

Güven Partisi, amblem olarak resmen «Koç» u seçti. (Gazeteler)

Yazısız

— Yok anlamam ben, bırak şunu
çiğ çiğ yiyeyim!

— Yahu Hilmi amca, biz senin ne
arslan, ne kaplan, ne kahraman bir
adam olduğuna biliyoruz. Tabii yer-
sin. Ama babam diyor ki, şimdi
yemesin de, eğer ben işi hallede-
mezsem o zaman yesin diyor.

— İşte o zaman yerim.

— Ye Hilmi amca, o zaman yel!

— Ayıp bel!

— Ayıp Hilmi amca ayıp.

— Utanır insan bel!

— Utanır Hilmi amca utanır. Yak
bakalım bir sigara. Dur dur, kibrit
var.

— Bu ne kepezeliktir yahu!...

— Kepezeliktir Hilmi amca kepa-
zelik.

Zavallı kızım bu olaydan sonra
tam 27 gün hastanede yattı. O yata
dursun, biz de tutuk hastane mas-
rafını damattan aldık. Her zaman
biz verecek değiliz ya. Sonra, Çok-
gezen Fatmanın yetkilerini artırdık,
Fatmanın eline bir muşta, bir de sopa
verdik. Ayrıca, evde şiş gibi,
bıçak gibi yaralayıcı ne varsa,
hepsini imha ettik.

Ama çok geçmedi aradan. Bir ge-
ce yine kızıl kıyametir koptu.
Nasil yumrukluyor yavrucuğum du-
varı:

— Yetiş babacığım, yetiş!

— Ulan yerim seni, çiğ çiğ yerim.
Ulan Çokgezen Fatmanın, ayırsana
ulan şunları, kullansana ulan sopa-
nı, muştanı...

— Babacığım!

— Protesto ediyorum. Şiddeti,
nefreti büyük protestolardan ediyorum.
Yerim seni ulan, çiğ çiğ yerim.

— Babacığım!...

Zavallı yavrurun sesi boğuk boğuk
çıkıyor. Kalmamış artık takati
bağırmağa...

— Geliyorum kızım!... Yerim u-
lan!... Verin ulan benim çizmelerim-
mi! Tüfeğimi de. Uçkurum, uçku-
rum nerede ulan, bulun şu uçkuru-
mu!...

— Burada baba burada!...

— Haşşöyle, çekeyim çizmelerimin
konçlarını iyice... Dur ulan ben sa-
na gösteririm.

Fırladım sokağa:

— Yerim ulan seni! Çiğnerim u-
lan. Sakız gibi çiğnerim, leblebi gi-
bi çiğnerim... Cart ulan, cart ulan!

— Babacığım!...

— Karar veriyorum kızım. Veri-
yorum kızım veriyorum... Verdim
kızım, vereceğim kızım, veriyorum
kızım, verdim, verdin, verdi, verdik,
verdiniz, verdiler kızım... Yerim u-
lan!

Tam kapıya varmıştım ki, Çokge-
zen Fatmanın'la burun buruna gel-
dik. Bana:

— Nasıl olsa damadın kızını boğ-
du. Bâri hiç olmazsa sen elini kana
bulama Hilmi amca, dedi.

İşte böyle bey kardeşim. Gitti ki-
zım gitti. Gül gibi kızım gitti...»

Muzaffer İZGÜ

Kalkınma hızında düşüş var. — Gazeteler —

Yazısız

YEDİ

PAZARTESİ

Dayan aslanım

«Dışarda çalışan işçilere kolay-
lık sağlanacak.»

Nasil olacağını bilmiyoruz a-
ma, madem karar verdiler, sağ-
lanır. Bilirsiniz, çoğu zaman yar-
dım fasıllarını Tanrıya havale
ederiz. Darda olana, «Allah yar-
dımın olsun» deriz, avuç açana,
«Allah versin» der göndeririz.
Dışarda çalışan işçilerimizin de
her halde, «Allah kolaylık ver-
sin ahabap» diye sırtını sıvazlar,
gerekten kolaylığı gösteririz.

SALI

Bir delinin bozduğunu...

Cuntanın kuvvetli adamı Pata-
kos, «Yunanistan'daki temizlik
harekâtı bitti» demiş.

Ooh, ellerine sağlık! Epey yo-
ruldular ama, ülkenin dört bir
yanını da pırıl pırıl yaptılar. Ne
kral kaldı, ne amiral, general...
Kimini tevkif ettiler, kimini e-
mekliye sevk ettiler.

Temizliği tamamlamak için son
olarak da kendilerini almışlar e-
le. Önce albaylıktan generalliğe
terfilerini yaptırıp, sonra sev-
ketmişler kendi kendilerini e-
mekliliğe...

Cuntaya gelince: Askeri idi, ü-
yelerinin askerlikten ayrılmalari
ile «Başbozuk» oldu. Bu da ö-
nemli bir değişiklik sayılmaz.
Zira kafalarında bir bozukluk ol-
duğu, cümlelerin malûmuydu!

ÇARŞAMBA

Bu tutumla

«Hey büyükler büyükler
Örnek alsın küçükler,
Zengin olacak Türk'ler,
Dolacak kumbaramız!»

Yerli Malı ve Tutum Haftası,
küçük öğrencilerin söyledikleri
şirirlerle bir kere daha kutlandı.
Yukardaki haberle şiiri gazete-
de okurken, gerçekten ne kadar
tutumlu bir millet olduğumuza
bir kere daha inandık. Kaçak eş-
ya sergisi haline gelen bir ülke-
de Yerli Mallar Haftasını kutla-
mak, hele hele tutum üzerine yazıl-
mış bir şiirin, dört mısraını
olsun kırk yıl saklamak az mari-
fet mi?

Gelecek yıl tekrar hatırlamak
üzere Yerli Mallar Haftası hep-
mize kutlu olsun.

PERŞEMBE

Tahsisat mı?...

Alt alta iki haber: «1967 senesi
ramazan ayına mahsus sadaka-i
fıtır miktarı tesbit edildi.»

«Maliye Bakanlığı, İzmir Be-
lediyesi için bir liralık yardım a-
yardı.»

Allah Allah... Bakanlık, acaba
İzmir Belediyesine ayracağı tah-
sisatı, bir fakire vereceği zekâıla
mı karıştırdı?

CUMA

Denge kuruldu

Tartışması aylarca süren bir
konu daha karara bağlandı: «D»
cetvelinden maaş alanlar, işçi sa-
yılmıyor.

Haydi bakalım. Canla başla

GÜN

çalışıldı, neyin ne sayılıp ne sa-
yılmadığı iyice anlaşıldı.

«D» cetvelinden maaş alanlar
işçi sayılmıyor, işçi sayılanların
maaşları da, günümüzde para sa-
yılmıyor!

CUMARTESİ

Boşuna karıştırmayın

«Bakkallar ilaç satmayacak»
dendi, kıyamet koptu!
«Bazı ilaçları bakkallar da sa-
tacak» dendi, her kafadan bir
ses yükseldi:

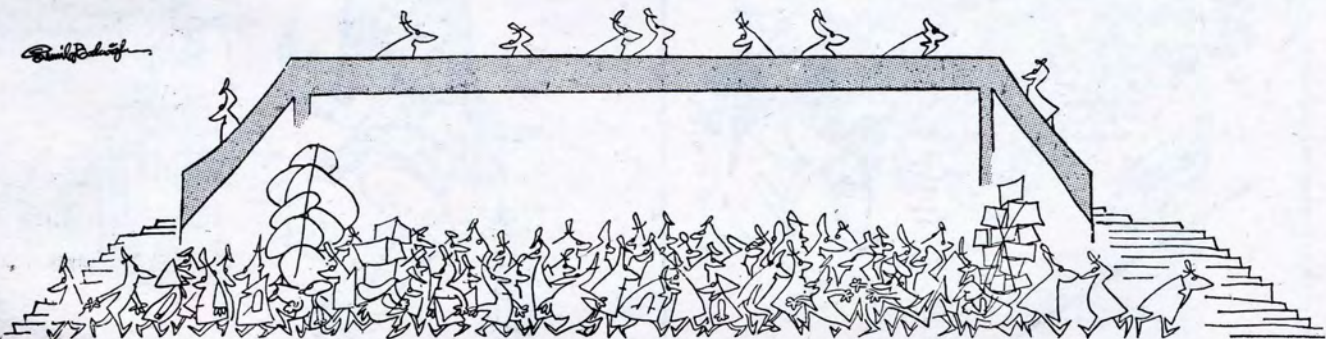
Rica edelim de karıştırmayın
kafamızı... Neyin nerede satıldı-
ğını, neyi nereden almamızın
mümkün olduğunu hazır belle-
mişken uğraştırmayın bizi. Yıl-
lardır jilet, tarak, sabun lazım
oldu mu eczaneye dalyoruz; pa-
muğu, sarğı bezini, aspirini, gri-
pini bakkallardan alıyoruz. Mil-
let aldıkça sağ olsun onlar satı-
yor, onlar sattıkça millet alıyor.
Hepimiz memnunuz durumdan,
size n'oluyor?

PAZAR

İncelik

Trafik tıkanıklığından ve bazı
yolların bakımsız olduğundan şi-
kâyet eden şoförler, «Atatürk
Köprüsü, araba törpüsü» demiş-
ler.

Bir dereceye kadar yalan da
değil hani... Atatürk Köprüsü, a-
raba törpüsü... Trafik meselesi,
ömür törpüsü... Törpülüne tör-
pülüne bu kadar inceldik ya!

Yayalar için köprü!

— Bazı sabahlar, üzerimden büyük bir ağırlık kalkmış gibi uyanıyorum nedense!..

— Kar yağınca, neden çaya zam yaptığını şimdi anladınız mı?..

— Sana, samanlık sahnesi bitti dedik be kardeşim!..

GERÇEKLER

Hiç görmedik sevdaya
Kapımda sıkınca.
Gönlü geri çevirmes
Bir günele akınca.
Evi uzakla değil,
Bizim semte yakınca.
Zevkil bir hayat sürdük
Karnes kararınca.

JANNINE DE CANCALE

Lokanta, sahibesinin adını taşıyor-
du. Balık Lokantası... Sahibesi, Bri-
tanyum sarı kayalarından di-
miştili Paris'e ve yarılanmamıştı bu
dişliğe. Üzerinde kuzuk enine ha-
kso rengi cingili, gri bir jersey, el-
bise ve mevzun bacaklarla servise
kattıyordu. Yünlü yaşıyordu. Kim,
barda içki suyuordu. Anasından bi-
na daha edili. Yürüse haydi daha ya-
zı yazmamış. Servis yapanlar hep
kadını. Perdelerde kırınımlar kalı-
nlar yutuyordu. İnce bardaklarında gri
rengi şaraplar, ha doluyor ha tüke-
yorlardı.

İstakoz ugaras umaradık. Önce
cukus geldi bir tepsi üzerinde. Kö-
tülük gibi kara, parlak serili bir de-
niz ürünüydü, besne ürktüler.
— Ne güzel değil mi? diye mu-
ridandı, Jannine de Cancalle. Bir
saniye eserden bahsediyormuşca-
na çevke, çevke.

Bizim küçük, koutuk gibi kara
stakos az sonra ugaras halinde gel-
di, garip bir buket gibi. Ölmüş ha-
limin, önce güzel olmasını isterdim
Akbalık.

Her şey lezzetliydi, her şey sevk-
liydi, her şey, ayakta bardaklardaki
sarıp kadar hafif ve parlıyordu.

— Yahu bu lokantacılık hakkın-

da çok şey öğrenmemi gerektiyorsa
diye düşündüm.

Şimdi benim ya Sidişes bunu
desem:

— Elendim. Benzez (Rita Viya-
na kapılarında dayandı. Benzez usak-
lık bilmiyeyim, diye tükürük patlata
patlata, ağzını tıkıyordu.

Bi kere, a ucu ve her duyuya
uzunlatacak yasayan karakula, be
hey, sımsarlık kabali etmeyen, yüc-
eliklerin sımsarlığından bedenen
kargalar, bir kere, Viyana kapıları-
na dayanan sizler değil, sizlerle ar-
lık ilüştü kesik anamız. Sizler,
ce be ce evinin kapısına bile de-
yapıyordunuz!

İyi nühak attım mı Akbaba?

Cumartesiydi. İş saati bitmişti.

Jannine de Cancalle, safakmaya
devam eden müşterilerine vedâ etti

ve kastor maddesini giydi, kızımlı
kotunu taktı, iyi bir hitime bürker
gibi, sarf bir partim kokusu bura-
karak çıktı, otomobilinin direksiyon-
una geçti.

— Hevese..

HERVÉ MİLLE

Paris Mülit, Mari-Claire, Figu-
ronun şahiplerinden Hervé Mille. Ay-
mı samanda bu üç organın yönet-
cisi. Ünlüleri sahan O Prusya'ya, ünle-
ri yakan O. O. ve Pierre Lazareff.

ANKARA MEKTUBU

NİMET ARZIK

Georges V oteleinde bir dairede o-
turuyor. Ocul aşpas var rindicimrül.

Marması, turpu gibi gönlü, yağı,

mhrabı yerinde bir adam. Kauntir-

az, rahat. O deros kundre insanı

rahatsız. Rahatsızlık, elendirecik

tena gelince mif..

Anlaşıldı. Yaza yasaçığım Paris

Machi için şingü duyar gibiyim oil-

giz takımı: elin içinde iş var.

Kim bilir neden onu seçtiler. İşin

icinde iş var. » Siz de gönlü, ben-

diatı görür Hervé Mille'i. Beiki si-

ze de elin içinde iş vars adı yan-

lar yadırdı.

Tesadüfen öğrendim: Türkiye'de

dağınış ve Türkiye'yi yedi yanında

terketmiş. Hareketi çekiyor. Baba-

suyla, yarılarında flintin gibi abana

silahlar. Kuzuluğu gidirmek. (Adapa-

sar'a yakındır. Radyokatif suları

vardır. Güller arasında küçük küçük

parıyonlarda barılabilir)

Ada vapurunda, kıçıkıştırmışda

gördüğünüz, kalıp kıyafetli beylere

benliyor, Hervé Mille. Türk oluğu-

namu öğrendikten sonra, beni, ya-

ruma bütün girip çıkınlara avıta-

dagını diye tanıttı.

— Rindiclik... Nice büyük elçi, o yap-

cı sarf çıkış binalardan gelip

gapti. Hangisi, böyle eksanansmış

doşları kolladı, kasasılmış ve nice

nice kördü. Cücelik de, has ok-

mek gibi dostları..

Hadi bir siz de. Gene politika

sımsarlığım, diplomatik oytocakçı-

lığa terah edirim... «Amhaadör..

Amhaadörüne, hay Allah senin am-

basadörüne. Değerleri de var la-

bi. Ama eksiklik rapar kı?

— İş başının üstünden aşkına

diye sandıkm.

İş dediği, dâvetlerdir ve bir sa-

tırık rutin işi. Affodis, o bi satırık

rutin işini sana yüclediğüniz için,

affedini!

Görüşün kışlar kimlerdir?..

Hervé Mille'ye mi ilğki kurulu?

Yooo... Kendini birdenbire, Allahın

inayetiyle Türk doña ilas eden iş-

ta gücülü. Kontes Bizik'lerdedir

dostluk. Karşıklı rü beşlerdir, sen

kontes, ben amhaadör. Mayyen

birinden değil,yaygın bir tipten bah-

sediyorum.

Soran olursa (olmas yal, kendile-

rime, neden Hervé Mille gibilerini

ihmal ederler diye, cevap laazdır

isahlı!

— Türkiye'den gelimleri ağla-

maktan, tahsisat kalmıyor...»

Hey Türkiye'den gelimler, samba-

adörlerdesi talat burakın!.. İyittine

mi, huuu!.. Takat burakın!..

GERÇEKLER

Rümgenei hapı yutar
Baldondan çok sıkınca.

Hepsi bid kafece
Koymak ister sıkınca.

Anlatım bozarlar
Canlarını sıkınca.

Yogurdü üfle de ye,
Süs ağuna yakınca.

KUTLU birçok diherler
Kerir cennet sokması.

Salâhatin KUTLU

— Gazeteler —

Azık kaatiller bir yolunu bulup polisin elinden kaçıyor. — Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— Gazeteler —

— «Mübarek Ramazan-ı şerifin yülzünü suyu hörmetine, şu oğlanı işe bir yerleştirilebilsem...»

Dönüp ardına baktı, yamalı yırtık, yahnayak başı kabak, kara kuru oğlu peşindeydi işte.

— «Breh anasını sattığımı dünyası!...» diye geçirdi içinden. «Daşı doprağı altındır dedikleri İstanbul'da, ekmeğin lokması altınmış meger!

Günlerdir kendilerine acıyanların sahlık verdiği iş kapılarının arşınla-maktan, baba oğul ikisinin de imanı gevremişti! Son umudu, hatırlı birinin gönderdiği berber dükkânındaydı. Oğlanın bir aylık emeği, elli lira da etmez miydi yani? Ah, işe alıp da, ilk elliği avans olarak arife gününden evvel bir verseler...

Elinden tuttuğu gibi Bitpazarı'na götürürdü. Oğlanın çıplak ayakları-na az kullanılmışından bir çift pa-buç, sırtına da bütün ayıplarını ka-patacak en incinden, en ucuzundan bir yağmurluk uydurdu muymdu, bey, paşa çocuklarına dönerdi kâfir!

— «Oğlanı berberin yanına yer-lestirebilirsem...»

Dükkâna ikiyüz metre kala, ya-tırlara üç mum adadı. Yüzelli me-re kala, adadığı mumu beşe çıkardı. Yok yok, beş mumla halledilecek meselelerden değildi bu. Yüz metre kala horoz adadı dükkânın önüne gelince, horozu koç yaptı!

Dudaklarında umutsuz, zoraki bir gülümseme:

— Selâmın aleyküm, kolay gele a-ğalar, diye girdi içeri.

Kapının dibinde büzülen oğluna: — Dik dur len! diye dirseğiyle do-kundu.

Yeni eğitime çıkan er gibi, ürkek hizaya mesafeye bakınarak, esas du-ruşa geçti çocuk.

— Dükkânın sahibi hanginizsiniz?

— Benim, dedi öündeki müşteri-nin suratını sabunlayan beyaz ön-lüklü. Bir şey mi vardı?

— Pavlikatör Musta bey gönder-diymi de...

— Haa, dedi, çocuk bu mu?

Sorduğuna göre, demek ki kulağı bükülmüştü. Ah, işe alıp da, bir elli liracık avans verse... Oğlanı giydir-

diği gibi, para kalırsa belki birer de sıcak çorba içerlerdi.

— Hee, bu işte.

Fırçayı elinden bırakan berber:

— Gel bakayım buraya, dedi.

Biraz oğlan gitti, biraz babası itti, berber müşterilerin arasında elbise alan eskici gibi, çocuğu evire çevire bir güzel inceledi.

Müşterilerden biri:

— Çok küçük, dedi.

Heyecanla sonucu bekleyen adam:

— Oğlak değil ki etine buduna ba-kasın bey, dedi. Alt tarafı on yaşın-da bi oğlan.

Bir başka müşteri:

— Yaşını da göstermiyor, dedi.

— Köylük yerde kavruk kaldı ga-rip. Yaşını göstermez ama, oğlum-

dur diye söylemiyorum, zehir gibi-dir çalışmadan yana.

Bakışları berberin yüzünde, geçer

not bekleyen bir öğrenci sabırsızlı-ğıyla sonucu bekliyordu.

— «Ayda elli lira maaş mümkünü

yok vermez» diye geçirdi içinden.

İşe alacağı bile şüpheli ya, kırk ver-

se ona da razıydı. Yirmi-yirmibeş li-

raya bir yağmurluk, onbeş liraya da

bir eski ayakkabı aldı mıydı, zarar

yok, yürüyerek dönerlerdi eve!

Çocuğu bırakıp, yeniden müşteri-

nin suratını sabunlamaya başlayan

berber:

— Bana çocuk lazım değil ama

Mustabey köyden yeni geldiğini, bu-

rada perişan olduğunu söyleyin-

ce, «Haydi şu mübarek günlerde, güç

durumda kalan bir vatandaşımıza,

bir babalık yapayım» diye düşün-

dümdü, dedi.

— Allah sizden razı olsun, tuttuğu-

nuzu altın etsin beyim!

— Gene de, hemen karar verebile-

cek gibi değilim.

— İş karara kaldıysa nedir ki?...

Verin olsun bitsin!

Dizleri titriyordu heyecandan. Ay-

da otuz lira verse... Yirmisiyle bir

yağmurluk, pazarlık ede ede on li-

raya da bir pabuç alırdı belki...

— Buraya getireceğine, bir fabri-

kaya yerleştirseydin, ayda elne bir

kaç kuruş geçer, sana da yardım

dokunurdu.

— Canım, belki adamcağız ilerde

oğlunun meslek sahibi olmasını iste-

miştir, dedi müşterilerden biri.

— He ya, para neymiş ki? Yardı-

mından geçtik, kendine baksın, harç-

lığını çıkarsın, karnını doyursun, iyi

bir meslek sahibi olsun yeter!

— Mesleği kavradıktan sonra kar-

nını da doyurur, harçlığını da çıkar

rır evellallah. Fakat bu işlerde çalış-

acak çocuğun, cin gibi olması ge-

rekir.

— O bakımdan hiç kuşkunuz ol-

masın bey. Boyuna bosuna bakma,

tazı gibidir!

Usta bir ayıcı gibi, oğlanı uçku-

rundan çekti, büzüldüğü yerde to-

parlandı çocuk.

— Anlaşıldı ille sanatkar yapacak-

sın oğlunu.

Umudun verdiği gayretle gülümse-

di adam:

— Olursa sayenizde olur bey.

— Önce şartları konuşalım, anla-

şabilirsek bir babalık yapayım şu

bacaksız...

— Anlaşamayacak ne var ki orta-

da? Yeter ki, sayenizde bir ekmek

sahibi olsun.

— Ben şartlarımı sıralayayım da,

siz isterseniz dinlemeyin. Sonradan

kırgınlık çıkacağına... Değil mi?

— Tabii tabii, dedi müşteriler. So-

nunda ne sen hakkım yeniyor, de,

ne de usta şartlarım yerine getiril-

miyor desin.

— Öyle ya canım, dedi berber.

Her insanın iyi tarafı da vardır, kö-

tü tarafı da... Karşılıklı anlaşıp din-

leşmeden, müşterek çalışır mı?

«Anlaşılan alıyor oğlanı...» diye

düşündü adam. «Altmış, belki yetmiş

bile verir ama, ellilik garantili!»

— Haklısın bey.

— İşe başladığı andan itibaren

çocuk senin değil, benim sayılır ar-

tık!

Oh, oğlanın bakım yükünü de atı-

yordu üstünden:

— Bizim kitabımızda ayrı gayrı

yoktur bey. Bir babası da sen ol,

ne çıkar?

Bayağı iyi adamdı berber. Çocuk

gerçekten kendininmiş gibi, sevgiyle

parlıyordu gözleri:

— Adam olmak istiyorsa, dedikle-

rimi eksiksiz yapması şart!

— Hele bi dediğini iki etsin!...

— Sözümden çıktı mı, kırarım ka-

fasını!

— Kır bey, helâl olsun!

— Sen de onun sözüne uyup şikâ-

yete gelersen...

— Allah adamın gözüne dizine dur-

durur bey, gelir miyim hiç?

— Dükkânın anahtarı kendisinde

duracak.

— Gözün hiç arkada kalmasın a-

ga... Bi turnağın kaybolursa, yapış

yakamıza!

— Nerede oturuyorsunuz?

— Zeytinburnu'nda!

— Hımm... İki taşıt değiştirecek.

Neyse, erken kalkar biraz. Sabah

tam altıda, dükkân açılmış olacak!

— Elbette açar.

— Sonra ortalığın temizliği, eşya-

nın tozunu alması, kirli örtülerin

yıkınması, akşamdan yikananların

ütülenip kalınması...

— Her bi şey elinden gelir maşal-

lah.

— Haa, bir de şu var. Bizim iş

görüldüğünden çok ağırdır. Bu za-

yıfılla, iki günde yatağa düşer. Çok

iyi beslenmesi lazım.

— İştahı da yerinde ama...

— Yok, öyle kuru fasulye pilâvla

yürürme bu iş.

«Hey büyük Allahım, sen nelere

kadirsın!» diye düşündü adam. «Elli

verse, kırk verse derken, kesenin

azgını iyiden iyiyi açıyor zaar.»

— Ya neler yemeli?

— Benim elime geçti mi?

— Geçti şükür.

— Eh, bir babalık yapayım, altı

ay sonra tanıyabiliyor musun baka-

lım oğlunu.

— Ne diyeyim bey? Allah çoluğuna

çocuğuna başlasın.

— Öğle, akşam kuvvetli yemeli bir

kere.

— Eh, nasıl münasip görürseniz.

— Sefertasız var mı?

Elbiseyi, beslenmeyi usta üstüne

aldığına göre artık seve seve bir se-

fertası alırdı oğluna.

— Yok ama, alırım.

— Bugün hemen al. Üç gözlü ol-

sun. Her öğünde yemeğin biri mut-

lak etli olmalı. Malum, ne gelirse,

gıdasızlıktan gelir insana.

— Çocuk benden çıktı gayrı. Ne

derseniz o olur.

Usturasını bileyen berber, tepeden

turnağa bir kere daha süzdü çocu-

ğu. Kerata ne kadar da ürkek du-

ruyordu... «Höhl» desen, sokağa fırl-

ayacak! Sevgiyle saçlarını okşadı

küçüğün. Kulağına eğildi:

— Senin adın ne bakayım?

Belli belirsiz fısıldadı oğlan:

— Ali.

— Senin bunlardan başka elbisen

var mı Ali?

— Yok!

— Ayakkabın?...

— Yok!

— Palton?...

— Yok!

— Dur sana bir babalık daha ya-

payım.

Döndü babasına:

— Bu kılkta müşterilerin karşısı-

na çıkamaz bu çocuk. Dükkânımız

birinci sınıf, müşterilerimiz gayet

seğkindir. Önce, beyaz bir önlük

yaptırmak şart!

Baba son derece memnun, mırıl-

dandı:

— He, ya...

— Sonra güzel bir ayakkabı, ha-

zırından da olsa yeni bir elbise...

Ama dur dur, daha kapıdan çıkma-

dan unutursun nelerin alınması ge-

rettiğini. En iyisi, bir liste yapıp

vereyim sana. Sefertası, ayakkabı,

beyaz önlük, bir takım elbise, bir

de palto... Giderken, Kapalıçarşı'

dan hemen alıverin bunları. İşte

dükkânın anahtarı... Yarın sabah

saat tam altıda, çıta gibi bir deli-

kanlı göreyim burada, haydi baka-

lım!

Adam, «Peki hangi parayla alaca-

ğız bunları? Oğlanın maaşı ne ka-

dar olacak? Aylıkça aylığından yıl-

lıkça yıllıkından bir miktar avans

verseniz» diyecekti, ustanın para

hakkındaki sözlerini duyunca vaz-

geçti. Bir yandan müşteriyl perdah-

larken, bir yandan:

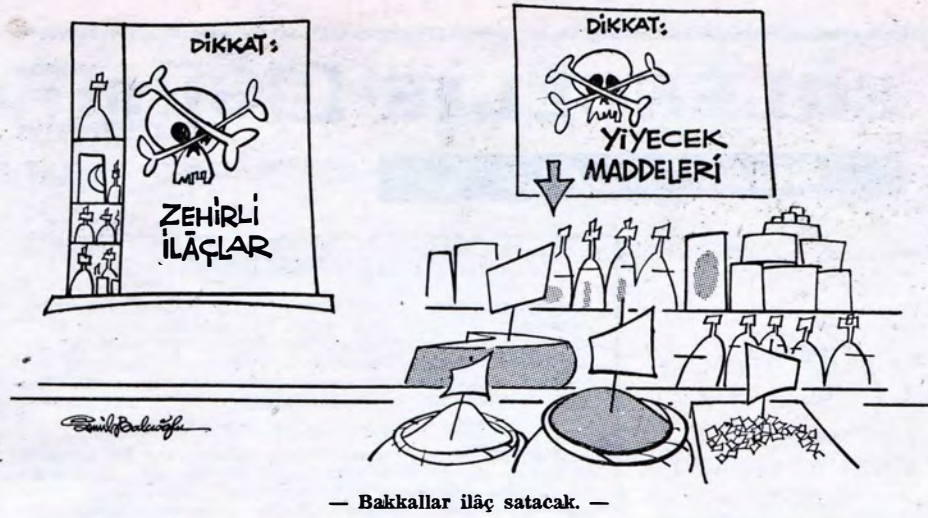
— Adam olacak çocuk şeyinden belli olur, diyenler, isabetli bir laf etmişler, diyordu. Bak sanatkar olacak çocuk nasıl da belli... Hiç para lafı ettiler mi? Bu, iş isteyen tam sekizinci çırak. Her gelen kolay gelinden sonra, ne maaş vereceğimizi soruyor. Meslekle parayı bir arada verirler mi adama? Çalış, çırak ol, kalfa ol, usta ol, parayı ondan sonra düşün, değil mi efendim? Beş lira maaşı, mesleğe başladığımdan beş yıl sonra gördüm ben. Ama şimdiki... Zavallıdır elinden tutayım, bir babalık yapayım dersin, karşına geçip nisbet yaparmış gibi sorar: «Ne maaş verirsin?»

Dünyaları başlarına yıkılan baba oğul, iki robot gibi çıktılar dükkandan.

Arkalarından bir süre bakan beraber:

— Bu oğlan da çok çelimsiz, dedi. İşime yaramaz ya, haydi mübarek bayram üzeri bir babalık yapıp, bir fakiri sevindireyim dedim!

Vedat SAYGEL

— Bakkallar ilaç satacak. —

Bu Fal da Benden

KOÇ

Bu ay gene geçecek Toto'yu tutturmadan; Alışmışsın hep direkt oynuyorsun durmadan. İt ısırınca iğne yaptır sen kudurmadan! O kızı istetme ha... Esaslı sordurmadan! Fala bakmak ilimdir, yazarmın uydurmadan...

BOĞA

«Evet!» diyecek artık, İlhami'nin baldızı; Senden iyisine mi verecekler o kızı? Barışmayacak senle kaynananın yıldızı; Kaynanalar öyledir, sen bırak o mızırızı! Uğurlu rakamın beş, rengin ise kırmızı!

İKİZLER

Üç vâde var, mutlaka feraha çıkacaksın. Öğleyin kuvvetli ye, akşam acıkacaksın. Maaşın yetmiyecek, borcunu tatakacaksın. Kız birine kaçacak ardından bakacaksın. Sıkıntidan altına azıcık kaçıracaksın...

YENGEÇ

Dört aydır tıraş öldün, at artık o jileti. Salı günü muhakkak al piyango bileti. Kömür işi için gör, Pazar günü Şevket'i. O kasaptan et alma, satıyor eşek etil! Fala göre oğlanın iyi değil niyeti...

ASLAN

Bu ay sende iş nanay... Epey üzüleceksin; Bu pazar gene futbol maçına gideceksin, Kavgaya karışsan bir dayak yiyeceksin! Toto'da tek kolonda tam iki bileceksin. Falın böyle çıkıyor, oğlum ne diyeceksin?

BAŞAK

O kızın ağabeyi seni çok korkutuyor; Yalan söyle durmadan, o nasilsa yutuyor... Hakikatte o seni ayakta uyutuyor! Kız isen, oğlan senle günlüğü avutuyor; Sen istersen inanma, fal bak nasıl tutuyor...

TERAZİ

Dişlerin çok sararmış, sabahları fırçala! Cuma günü gör onu, sekize çeyrek kala. Alehte konuşuyor, borç yapma çok bakkala! Amma model kız buldun, en sonda bula bula. Falın gayet ferahlı... Haydi hayırlar ola!...

AKREP

Her gün inip çıkıyor, sürtüyorsun yokuşu; Arama, düşürdüğün o yirmi beş kuruşu! İştahın yok, yemekte yesene biraz turşu. Hava serin, kes artık bugünden sonra düşü. Başının tam üstüne konacak talih kuşu...

YAY

Sarışın görmeyesin, abayı yakıyorsun; O esmer işi yoksa seni bekleyedursun. İntihara kalkacak, şaka mı sanıyorsun? Ayın on ikisinde bir yola gidiyorsun. Falın iyi çıkınca takdir mi ediyorsun?...

OĞLAK

«Sağ» dan, «Sol» dan sana ne? Sen dalgana baksana! Ökçen düştü, düşecek... İki çivi çaksana! Karnın çok ağrıyorsa, müşil alıp çıksana! Saçların da dökülmüş, o kız bile çok sana... Falın orta şekerli, bir cigara yaksana!

KOVA

Gene bilmeyeceksin dört maçın sonucunu. Oğlan söz kesti bile! Yala sen avucunu. Nişanlın utanıyor, boyattır pabucunu. Akşam dayak yemeden ver Mahmut'a borcunu. Alaya alacaklar, söyleme sen burcunu...

BALIK

Sizin eve tıknazca bir misafir gelecek! İsmail, Ayten için sana diş bileyecek. Kopya çekme! Cebirci seni enseliyecek. Sıfır verecek ama, yalvarırsan silecek. Dergiler falı benden esaslı mı bilecek...

Mukadder ÖZAKMAN

Yazısız

EĞLENCELİK-EĞLENCELİK

SUAVİ SÜALP

SÖYLE DE DERDİNİ AÇIL

Herkesin bir derdi vardır. Aksini iddia etmek mânâsızlıktır... Son günlerde bize gelen mektuplardan bunu anlamış bulunuyoruz... İçinizde böyle sıkıntı, takıntısı filân olan varsa bize yazın... Hem ferahlamış olursunuz, hem de hepimiz için iyi olur... Ayrıca şu aşağıdakileri okuyun da halinize şükredin.

ARMUTLARDA BİLE HİLE VAR

Bendeniz armuda nedense meraklı bir vatandaşım. İsmim lâzım değil, başka mânâlara çekebilirler. Neyse uzatmayalım (uzatan filân yok). Geçenlerde manavdan yemek için olacak iki kilo armut aldım. Eve gelince başına oturup yemek gayesiyle birini aldım, ısırıldım... Yazıklar olsun, daha ısırır ısırılmaz kan bey-nime çıktı, beynimden dolaşıp ayaklarıma geldi... Bu nasıl armuttur, ne armut tadı, ne kokusu, ne suyu var... Eski armutlar nerde?... Tanıdıklarımı saysam sayfalar tutar... İnsaf etsinler... Armutlarda bile hile var... Yoksa yediğim armutu değil de mar-mut mu?... Arkadaşım Mahmut'a sordum... Şimdi armudun iyisini aylar yiyor, dedi... Birbirimize girdik... Tam onu boğarken kendime geldim... Bir armut yüzünden arkadaş kaatili mi olacağım?... Ne zaman doğru dürtüst armut yiyeceğiz?... Armutluğun lüzumu yok... Şeytan diyor git, bütün armutları topla, kimseye verme...

İstirabım büyüktür. Şimdi armutlar karşında... Tahlile göndereceğim, kim tahlile edecek? Armuttan anlayan yok ki... Bu

İnanan da sağ olsun inanan da

BENİM HUYUMU BİLİRSİNİZ... ÖYLE DİĞER YAZARLAR GİBİ BİR KONUYU ELE ALIP YOL HALISI DOKUR GİBİ SAYFALARCA UZATIP NE SİZİN CANINIZI SIKARIM, NE DE KENDİMİ RAHATSIZ EDERİM... UFAK UFAK YAZALIM NE-ŞEMİZİ BULALIM... AŞAĞIDA OKUYACAĞINIZ ÇEŞİT DE, KISA, VECİZ VE ÇOK MÂNÂLIDIR... HADİ EYVALLAH...

EN ÇOK YABANCI KELİME KULLANAN YER

Dünyada en çok yabancı kelime kullanan yer Türkiye olup bir senede dilimize giren kelime sayısı 75658395 dir... Bu kelimeler bilhassa İstanbul'da kullanılmaktadır... Misal mi istiyorsunuz? İşte bazıları... Diolen — Terilen — Sanfor — Butik — F-fengle — Taverna — Restoran — Granada — Jaluzi — Stor — Mizampli — Eşantiyon — Klöb — Kafeterya — Salonsalamanje — Klozet — Reyon — Pasaj — Suare — Matine — Galeri — Gri-sini — Gala — Kokteyl — Kapris — Kuşet — Pulman — Araj-man — Vedet — Şantöz — Rejim — Parlamento — Senatör — Trafik — Stop — Viraj — Krater — Gizi — Efemine — Efor... Bir anda aklıma gelen bunlar... Sıkıldım, gerisini kendiniz bu-lun...

BİR GÜNDE 1878 CEZA

Dünyada trafik cezası kesme rekoru halen İstanbul trafik polislerinden Cemal'e ait olup Cemal bir günde tam 1878 ceza zaptı keserek akşam üstü ceza kesmekten üstüne kesiklik gele-rek üç gün istirahat almıştır... Kendine gelir gelmez konuşan Cemal şunları söylemekten kendini alamamıştır:

«— Kestiğim cezalar az bile, istirahatım biter bitmez bu re-koru da kıracağım. Şoför arkadaşlara hürmetler ederim.»

MENDİL KARABORSASI

Afyon'da gösterilen «Ağlama yavrum ağlama» adlı yerli fil-min gösterilmesinde bir anda şehirdeki mendiller tükenmiş ve mendil karaborsaya düşmüştür. Ayrıca iki sinemayı gözyaşların-dan seller basmış, yüzlerce seyirci boğulmak tehlikesi geçirmiş-tir... Belediye film oynadığı müddetçe sinemaların içine tahli-siye simidi, açma ve çörek koydurmuştur...

çok millî dâvaya parmak basın... Hürmetler ederim.

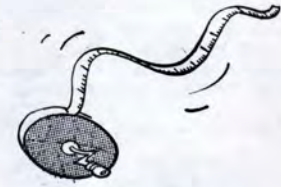
Mahmut Yer misin armut

GENE MİNİ ETEK

Biz de erkeğiz... İçimiz çeki-yor... Bu kadınlar artık bizi tah-ririk etmekten vaz geçsinler, yok-sa fena olurlar... Dün yolda bir kızı gördüm, ondan çok ben u-tandım... Kumaş bulamıyorsa bana gelsin, hem eline bir kaç kuruş verir, hem de onu ikna e-

derim... Nefsimizle böyle oyna-masınlar... Biz onlarınkiyle oynuyor muyuz?... Erkek nefsi u-yamırsa kimse uyutamaz... Bu kadar cinayet neden işleniyor, hep nefisten... Yapmasınlar... İ-çimiz çeki-yor... Kendimi zor tu-tuyorum... Bir saldırırsam kaç-a-cak delik bulamazlar... Kış geldi artık kapansınlar da biz de işi-mize bakalım. Bu sûtunda bunu yazın... Yazmazsan sen de inek-sin...

Sabahattin İçiceker

DİKKATİNİZİ ÖLÇELİM Mİ?

Herkes kendinin en dikkatli adam olduğunu iddia eder... Şimdi aşağıda on soru soraca-ğım... Dikkat edin bakalım dikkatli misiniz...

1 — İki binanın arasında du-rurken, o iki binanın en üst ka-tında bulunan pencerelerde kaç tane saksı olduğunu bakmadan söyleyiniz.

2 — Biraz önce geçen otobüs kaç kişilikti?

3 — Berberinizin bıyığı var mı?

4 — Bu sabah evden çıkarken en son karınıza ne cevap verdi-niz?

6 — Biri arkanızda öksürdü... O adamı bilin... Ve ağzının payı-nı verin.

6 — Bu gürlütlü ne?

7 — Bir avuç leblebi kaç tane eder?

8 — Saatiniz kaç?... Bakma-dan söyle, yoksa tepelerim

9 — Adını ve soyadını bir ne-feste tersten oku...

Yukardaki sorulara otuz sani-yede doğru olarak cevap veren-ler çok dikkatli, bir dakikada ce-vap verenler dikkatsiz, hiç cevap vermeyenler ise lâubalidir ki on-larla en ufak alâkamız yoktur...

©

AZİMET DOLAYISIYLA — Bü-tün bir köşkün beş odası hamin-nemiz ve eski eşyalarımızla bir-likte bırakılacaktır... İhtiyara lvi bakacak temiz, çocuksuz bir ai-lenin orayı tutması menfaatleri icabıdır... Fiat mâkuldür... Biz de mâkuldüz.

KİMESİZ — Bir genç kadın kendine kalacak bir yer arıyor... Herkesin yanında kalamaz... Er-keksiz aile tercih edilir...

İÇ FANİLÂSİ:

Kışlık iç fanilâları, ya filtekozdan, ya viskondan, ya yündendir. Yazın giydiğimiz atletlerin aksine ısıtır... Kaşıntı yapar... Za-manla vücutta kırmızı kabarcıklar görülür. Bu kabarcıklar iltihaplanıp kronik bir hal alır ve nöbetle birlikte bulantı başlar... Kış-ıkklara giydirilmez... Hususi kutularda satı-lır...

YÜN DON:

Yün don ilk defa Sibiry'a'da Don'lar ta-rafından giyilmiştir. Bu dondan çıkan yağa da don yağı adı verilir... Yün don giyenler daha çok varis, siyatik ve antipatik kişiler-dir. Yün don giyilir giyilmez pantolonu üs-tüne çekip acele düğmeleri iliklemelidir... Belki odaya bir giren olur...

KAŞKOL:

Boyuna sarılan bir giyim takımıdır. Kra-vat takmayanlar daha çok kullanır. Kaşkol bundan yedi bin sene önce Purusya'da Hen-ri Kaşkol tarafından icat edilmiştir. Elli tür-lü kaşkol vardır. Fakat en makbulü atkıdır. Kaşkol boynu sıcak tuttuğu gibi nefesi ke-ser ve sıkıntı verir...

Kışlıkları çıkardınız mı?

• Havalar ne sebeptense birden bire soğu-du... Bu arada hem üşütmek, hem de sıkı giyinmek zorunda olan insanlara sesle-niyoruz: Kış fena bastırıldı, elbise değiştiri-niz... Elbiseniz yoksa çamaşır değiştiriniz!

Meteoroloji Müdürü

Mahmut Keşişleme

✂

ZİBİN:

Zıbını tahtinden önce yaşamış bir kavim olan Zıbıniler çıkartmışlardır. Zıbın daha çok yekele fanilâ arası bir giyim eşyası o-lup üç düğmeli ve robadan büzgü olur... Zı-bını daha çok erkekler giyip, kadınlara giy-dirmezler. Zıbın giyen bir erkek zıbın gibi

olur. Kısa boyluların zıbın giymesi Belediye Hizmetleri Selâhiyet Kanununa yasaktır...

TAKİM:

Elbise mânâsına gelen kışlık takımılar genellikle yündür. Sık dokuma, çift ilmik ol-malıdır. Yün takım zamanımızda çok pahalı olduğundan onun yerini tutan keçe, şayak, gibi kumaşları yün diye yuttururlar... Yün takım giyen parmakla, parmak yoksa kolla gösterilir... Yün elbise çok ısıtır... Eğer kâfi derece ısıtmıyorsa yün değildir...

KAPUT:

Kaput en üste giyilen adamaklı kalın bir paltodur. Kaputlar daha çok erkekler ta-rafından giyilir. Kadımlar ise ona karşılık manto giyer. Kadın mantoları erkek kaput ve paltolarından daha incedir. İnsan kaputu giydi mi hiç üşümez. En hain ve karlı hava-larda bile korkmadan dolaşır. Kapalı bir ye-re girince hemen kaputu çıkarıp askıya as-malıdır.

Kısaca kışlık giyimler bunlardır. Soğuk-lar başlamadan bunları sandıktan çıkarıp iyice silkin ve giyip hemen bana gelin bir göreyim... Hürmetler...

Kışa girerken...

ZEKİ

- Kış da böyle birbirimize haber versek ... şimdi kışın geldiğinden habersiz milyonlarca insan vardır!..

- Hay Allah kahretsin... yanmıyor!

- Hay Allah kahretsin... Yanıyor!

Los Kokarios Topluluğu

ÖZBEK İNCEBAYRAKTAR

ÇOCUKLAR:

— Kuralın âbi. Cazdan. mazdan çıkmayız ama, kuralım şu topluluğu, diye olumlu karşılardılar teklifimi.

Yengeç Kâmil:

— Oğlum, lâfla olmaz bu dalgalar, diye söze karıştı. Caz kim? Biz kim? Bir sürü de zimbirtü ister bu işlerde. Nerden bulacaksınız o kadar mangizi?

Kertenkele Orhan:

— Para işi kolay. Önce topluluğun adını koyalım, diye konuşmaları kesti.

Baktım ki, bizimkilerin kafasını karıştıran, çözülmesi gereken bir takım meseleler var ortada:

— Sız meraklanmayın çocuklar, hepsini hallederiz, dedim. Güç bir iş değil bu. Yeter ki, su koyvermeyin sız. Müzikten anlamaya gelin-oe... Anlayan mı var zaten? Hele, cazda hiç lüzum yok buna. Sahnede gırtlığınız patlayınca kadar bağırır, çağırır, tepinirsiniz olur biter. Şimdi bunları bırakın da, topluluğumuzun adı ne olsun, söyleyin bakalım?

Kör Süleyman:

— Bıçkınlar olsun.

Kertenkele Orhan:

— Kertenkeleler, nasıl?

Yarasa Necmi:

— Yarasalar daha güzel değil mi? dedi. Her kafadan bir ses çıktı.

— Ulan köftehorlar! dedim. Kendinize mi mal etmek istiyorsunuz topluluğu? Los Kokarios Topluluğu olsun diyorum ben. Ha! Ne dersiniz? Gâvurca olursa daha çok ilgi çeker sosyete.

Zarfçı Niyazi:

— Yaşsa be âbi! diye atıldı yerinden. Değişik bir racon. Bundan iyisi can sağlığı.

Diğerleri de beğendiler topluluğun adını. Şimdi sıra ilk konsere gelmişti.

On, onbeş gün sonra hazırdu her şey. Meşhur topluluklara benzeyelim diye, günlerdir traş olmamış, saç sakah koyvermiş. Çocuklara yıkanmayı da yasaklamıştım bu ara. Bitpazarı'ndan aldığımız hırpanlı elbiseleri de takınca sırtımıza, konser kıyafetimiz tamamlanıyordu. Sultanahmet Meydanında gördüğünüz turistik serserilerden farkımız yoktu artık. Tam bir yabancı topluluğa benzemiştik. İstedikimiz de buydu zaten.

Yengeç Kâmil:

— Âbi, bu kıyafetle çıkılır mı hal-kın karşısına? dedi. Tefe koyarlar adamı vallahi. Üstelik teke gibi de kokuyoruz.

— Sen anlamazsın oğlum bu iş-

lerden, dedim. Başarımız daha çok, hırpaniliğimize, pisliğimize bağlı. Görmüyor musun meşhur toplulukları?...

Konser günü salon iki saat önceden kapılara kadar dolmuş, hattâ içeri giremeyenler camları bile kır-mışlardı.

Seyircilerin çoğu onsekiz-yirmi yaşlarında, mini etekli kızlarla, bu-lucinli delikanlılardı. Henüz progra-ma başlamadan, salondaki ışıklardan, kulak paralayıcı çığlıklardan ürkmüştük.

Sahneye çıktığımız an bir görme-liyediniz halimizi. Benim elimde tel-leri dökmüş bir ud, Yarasa Nec-mi'de gövdesi yarılmış bir gitar, Kertenkele Orhan'da cırlak sesli bir zurna, Yengeç Kâmil'de patlak bir darbuka, Zarfçı Niyazi'de körtüğü yırtılmış bir akordeon, Kör Süley-man'da da, tempo tutmak için ev-den yürtüttüğü bir mangal maşası, çıktık mı meydana?

Seyirciler şimdiye dek böylesine orijinal bir caz topluluğu görmemiş olmaları ki, sandalyelerin üstlerine fırlamışlar:

— Yaa, yaa, yaa, şaa, şaa, şaaa... Los Kokarioslar çok yaşa, diye tepiniyorlardı.

Bizimkiler eni-konu heyecanlan-mışlar, yüzüne bakıyorlardı. Ben-den işaret bekliyorlardı anlaşılan. Yaradana sığınıp da:

— Başlayın ulan! diye bir nâra patlattım. Bir gümbürtüdü koptu. Tavan başımıza yıkılıyor sandım. Oğlanlar da bir kaabiliyetliymiş a-zizini! Anadan doğma müzisyenmiş hepsi de, haberimiz yokmuş! Nasıl uluyorlar, nasıl sağa sola sallanı-yorlar öyle? Görenler iğdiş ediliyor sanır keratalları. Zurnanın sesi a-kordeona, darbukanın sesi gitara, udun sesi maşaya karışıyor, bir cur-cunadır gidiyordu. Seyirciler de iy-den iyiye azıtmış, saçlarını başları-nı yuluyorlardı. Birbirlerini ısır-anlar, göbek atanlar, etekliğini, pan-talonunu sıyırp ortaya atılanlar, bir ana-baba gününe çevirmişlerdi ki ortalığı görmeyin gitsin. Ben de coşmuşum:

Çocuklara:

— Sız de tepinin ulan! Kıvırın ha! Daha hızlı haykırın! Boğazlanıyor gibi. Vurun tellere! Hep beraber çalkalayın! diye ilk emri verdim. Topluluk da coştukça coştı. Artık konser de konserlikten çıkmış, mil-let, havlayıp miyavlamalarımızla, a-nırıp böğürmelerimizle kendinden geçmiş, müzikal bir sar'aya tutul-muştu. Sözüml ona müzik yapıyor-duk. Nişadır sürülmüş gibi tepinip duruyorduk olduğumuz yerde. Mü-zigün verdiği coşkunlukla bir ara öyle bir vurmuşum ki ayağımı yere, gözlerimde şimşekler çıktı. Az kal-sın bir tarafımı paralayacaktım.

Hayvanları ürktürülmüş bir sirk'e dönmüştü salon. Biz böyle havlayıp anırdıkça, miyavlayıp böğürdükçe, seyirciler de bize katılıyor, zapte-dilmez bir azgınlıkla uluyordu. Yer-lerde yuvarlananlar, sinir buhranla-rı geçiriyorlardı âdeta.

Hızını alamayıp sahneye fırlayan kızlar, ne yaptıklarını bilmez bir halde boynumuzu sarılıyor, şapür şapür oramızı buramızı öpüyorlar-dı. Bir aralık baktım ki don-gömlek kalmışız ortalıkta.

Arkadaşlara:

— Ulan, yukarı kıvırın donlarmı-zın paçalarını! Sosyeteye karşı ayıp olacak, diye bağurdum.

Bilseydik böyle olacağını, konser-den önce topuklarımızı kadar inen donlarımızı çıkarır, birer şort ge-çirdik kıyımıza.

Bizim elbiselerden hayır yoktu ar-tık. Herkesin elinde mendil kadar birer parça kalmış, sallaya sallaya, yeni aranje ettiğimiz kıvrak bir Ka-radeniz havasına ayak uydurmaya çalışıyorlardı. Hâtıra olarak alıy-orlardı anlaşılan. «Sosyete âdet böy-le-dir zâhir!» deyip sesimizi çıkara-madık.

İlk parça bu minval üzere bitti. Diğer şarkıları da daha gürültülü ve patırtılı bir şekilde icra ettik.

Konserin sonlarına doğru iş çığ-ırdan çıktı. Şortlar, külotlar, sü-t-yenler havada uçmaya başladı. A-yılıp bayılanlar oldu. Duruma polis-ler müdahale etmeselerdi daha na-hoş hadiseler olabilirdi.

Ertesi gün, sanat çevreleri, gaze-telerin şu haberiyle çalkalandı:

«Yeni Bir Yıldızlar Topluluğu Do-ğuyor».

Dün, Diskotek Şaban'da, Los Ko-karios'ların büyük başarılarını al-kışladık. Ses ve enstrümanların a-henkli icraları, bilhassa dikkatı çek-ti. Topluluğun, musikimize yeni bir hava getirdiği inkâr edilemez. Genç-liğin, müzik yoluyla eğitilmesindeki hizmetleri de unutulmayacaktır. Ay-rica, caz müziğimize getirdikleri ri-tim ve melodi zenginlikleriyle, Avru-pa ve Amerika sanat müziği çevre-lerinde dahi büyük ilgi uyandıracak-ları muhakkaktır.

Konser sırasında gençlerimizin gösterdiği asıl sanat heyecanı, ge-lecek parlak günlere güvenle bakabi-leceğimizi müjdeleyen muhteşem bir manzaraydı. Çocuklarımızın ger-çek sanat gösterileri karşısında ta-kindıkları olgun ve anlamlı tavır, göğüslerimizi gururla kabarttı.

Sanatı sadece sanat olarak kabul eden Los Kokarios topluluğunu yü-rekten kutlar, sanatsever halkımız adına kendilerine teşekkürü bir borç biliriz.

Özbek İncebayraktar

Biz de üzüldük

Tahliyesinden iki saat sonra yaka-lanan hırsız, «Şimdi ne yüzle içeri gireceğiz?» diye dövmüş.

Bize sorarsanız, adam haklı. Hiç olmazsa utanmanın ne olduğunu bi-liyor. Biliyor da cezaevindekilerin kuzu kuzu oturduklarını görüp, dı-şardakilerin türlü soygun peşinde olduklarını duydukça, «Tüh, bizim yerimiz dışarıya galiba... Hangi yüz-le bu namuslu adamların arasına düştük?» diye firar ediyor!

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3, İstanbul

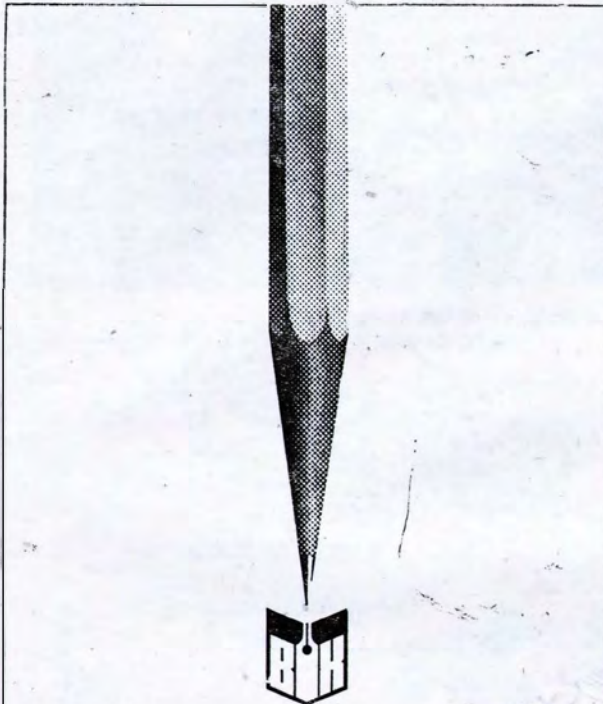
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir. Fiyat: 100 kuruştur.

iyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1, kat: 3
Telefon: 27 68 00 - 27 66 01. İstanbul

(Basın: 28205 — Ak.: 4)

Milletler Gülüyor

Kim?

Adam uyurken, şüpheli bir ses tarafından uyandırıldı. Doğrularak:

— Kim var orada? diye bağırdı.

Bir ses cevap verdi:

— Miyav...

Rahatlayan adam:

— Haa, kediymiş, dedi ve yeniden yattı.

Az sonra bir tıkırtıyla fırladı yerinden. Yine seslendi:

— Kim var orada?

Bir ses cevap verdi:

— Yine kedi!

Nasihah

Çaresiz kadıncağız, arkadaşına: — Bana bir akıl verir misin? diye sordu.

— Hay hay, dedi arkadaşı. Ne istiyorsun?

— Kızım onyediyi yaşına geldi. Artık bazı şeyleri ona açıklamam gerekiyor. Ama sözce nasıl başlayacağımı bir türlü kestiremiyorum.

— Çok kolay, ondan daha fazla bir şeyler biliyormuş gibi davran.

— 436 karımın hesabını tutmak için bana bir elektronik cihaz gerek!

Bir kısmını...

Yüz yirmi yaşındaki adamla konuşan gazeteci:

— Bütün ömrünüzü bu kasabada mı geçirdiniz? diye sordu.

— Bütün ömrümü değil, diye cevap verdi ihtiyar. Sadece ömrümün yüz yirmi yılını...

Sebep

Asık yüzü yargıç:

— Bu yüzüğü siz mi çaldınız? diye sordu.

Sanık, rahatlıkla cevap verdi:

— Hayır. Onu sokakta buldum.

— Neden kayıp eşya bürosuna teslim etmediniz?

— Edecektim efendim, diye cevap verdi sanık. Fakat tam teslim edeceğim sırada, yüzüğün bir de içine bakmak aklıma geldi; baktım, sonra vazgeçtim.

— Neden?

— Yüzükte, «Hayatım boyunca seninim!» yazıyordu da, ondan!

— Bugün artık başka hastalara bakacak zamanın kalmadı!

Karıştırsana

Hastane bahçesindeki havuzun kenarına yüzükoyun uzanan deli, arada bir havuzun suyundan bir yudum alıyor, sonra suyu tükürerek tiksintiyle yüzünü buruşturuyordu.

Yanından geçen bir başka deli sordu:

— Bir saatir ne yapıyorsun orada?

— Hiç canım, dedi yüzünü buruşturdu. Suyu bir şeker atmıştım da, eridi mi diye bakıyorum.

Arkadaşının yanına uzanıp, suyun tadına bakan ikinci deli:

— Sen daha çok beklersin, dedi. Şekeri atmaya akıl ettin de, karıştırmayı akıl edemedin mi sersem?

— Hiç canım sıkılmıyor kocacığım... Arkadaşın Leo ile bilmece hallediyoruz!..

Senet

Delikanlı, sevdiği kızın babasına giderek:

— Kızınızla evlenmek istiyorum, dedi.

— Şu halde bana isteğinizi yazılı olarak verin ve altına da tarih atıp imzalayın.

— Bana lüzum var mı?

— Var, dedi adam. Kızımın şimdiye kadarki bütün evliliklerinde boş bulundum, damatlarından hiç birine evlenirken verdikleri sözü hatırlamadım!

Ziyan

İki İskoçyalı konuşuyordu. Biri:

— Dün akşam sirk'e gitmişim ama korkunç bir şey oldu, dedi. Aslan, terbiyecisini yedi!

— Sizden bunun için ayrı bir ücret istediler mi?

— Hayır.

— Peki, korkunç olan ne?

Yaş meselesi

Orta yaşlı kadın, erkek modasına uyup saçlarını kestirmişti. Kocasına:

— Kısa saç, bana yaşlı havası vermedi değil mi? diye sordu.

Adam:

— Yoo, dedi, gerçek yaşı ortaya çıkarmış!

— Elimizde boş bir hizmetçi odası var, konforsuzdur amma, işe en çok yarayan da burasıdır!

Sürat

Körkütük sarhoş, taksinin bir kapısından girip diğerinden çıktı, hayretle ne yaptığını izleyen şoföre:

— Bravo, dedi, çok çabuk getirdiniz. Borcum ne kadar?

Tampon olmasa...

Süratli araba sürmekten bahsediyorlardı. Biri:

— Direksiyona geçip gaza bastım mı, geçtiğim caddeleri değil, şehirleri bile tanıyamıyorum, dedi.

Bir başkası:

— Benimki daha kötü birader, dedi. Çoğu zaman araba bana yetişmiyor da, dönüp bir de onu aramak zorunda kalıyorum!

Sırası gelen Marius:

— Benim kadar hiç biriniz hızlı sürmezsiniz, dedi. Geçenlerde Mimaras otodromunda öyle hızlı gidiyordum ki, arka tampona yapışmasaydım kaçıracaktım arabayı!

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

—BİRAZ DAHA BEKLER MİSİN SEVGİLİM? BABAM
BİR SAATE KADAR GİDER !..

—YEMİN EDERİM SEVGİLİM, BENİ BU HALE
SOKAN SERSERİ BİR KURŞUNDUR !..

—“HER ŞEYİ YAPABİLİRİM „DEDİN BİR KERE ... BU HER
DİLDE AYNI ANLAMA GELİR !..

— ÇEK ELLERİNİ , BU AKŞAM KAFAMDA ÖYLE
ŞEYLER YOK !..
— ZARARI YOK ... VÜCUDUNDA OLSUN KAFİ !..

—İŞLER KÖTÜ GİDİYOR ROGER ... ÇOCUKLAR
BOŞANMAKTAN BAHSEDİYORLAR ...

(Basın : 28477 - A - 21632 — 6)

«Mizah, çok ciddi bir sanattır.»
Bernard Shaw

«İnsan güldüğü kadar insandır.»
Molière

Akbaba

Düşündüren ve Güldüren
Bir Mizah Gazetesidir!

(Ak. : 8)

Akbaba

Yeni Yılda sevgili okurlarına

3

Yeni eser takdim ediyor :

SIPA

Bu, Akbaba'nın yeni romanıdır.

Nasıl bir roman mı?... Neşeli mi? Alaylı mı? Çapkın bir macera romanı mı? Yoksa sosyal bir hiciv mi?... Hepsinin cevabı, yazarın imzasında toplanmıştır:

MUZAFFER İZGÜ...

«Gecekondü» ve «İt Adası» romanlarının yazarı Muzaffer İzgü, «SIPA» adlı yeni romanını AKBABA için yazdı.

※

Akbaba'nın son derece ilginç yazı dizisi:

Bu Zamanın Sultanları!

Yazan: NİMET ARZIK

Değerli sanatçımız Nimet Arzik, bu ilginç yazı dizisini Akbaba için hazırladı.

※

Akbaba'nın Yeni Resimli Romanı :

Çamaşır Kaçakçıları

Reji-Senaryo ve Prodüktör: SUAVİ SÜALP

Heyecan — Macera — Korku — Gırgır — Espri — Bol kadın ve muhabbet romanı.

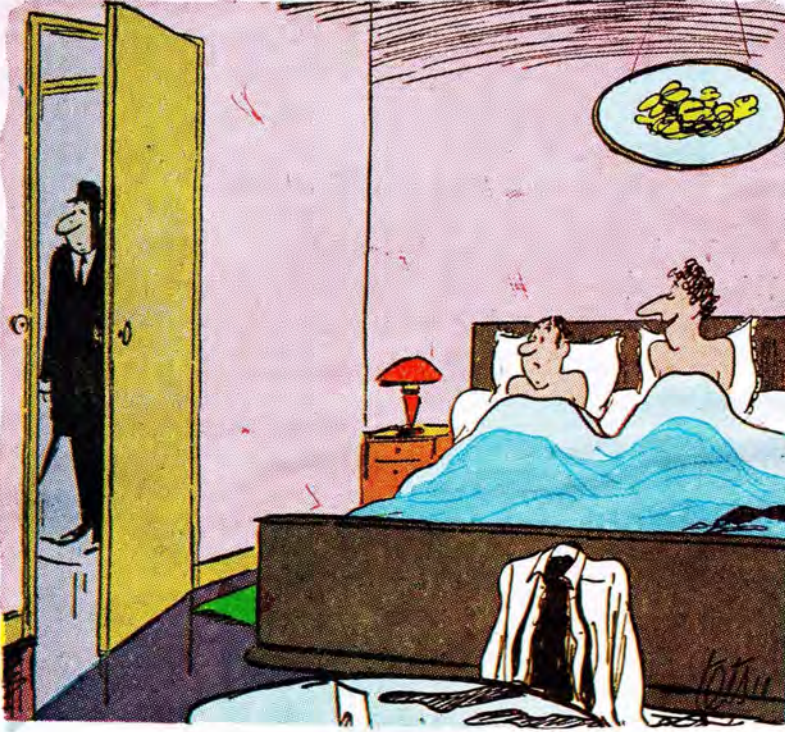
46 yıldır kendi kendisiyle yarış halinde olan AKBABA, bu 3 yeni eserini pek yakında sizlere takdim edecektir.

Akbaba Evinizin Neşesidir

(Ak. : 7)

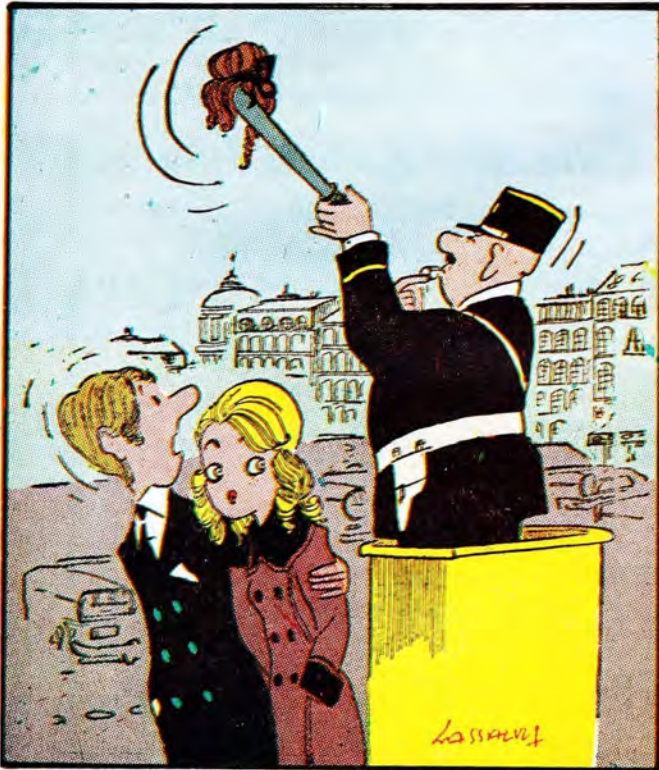
Akhaka

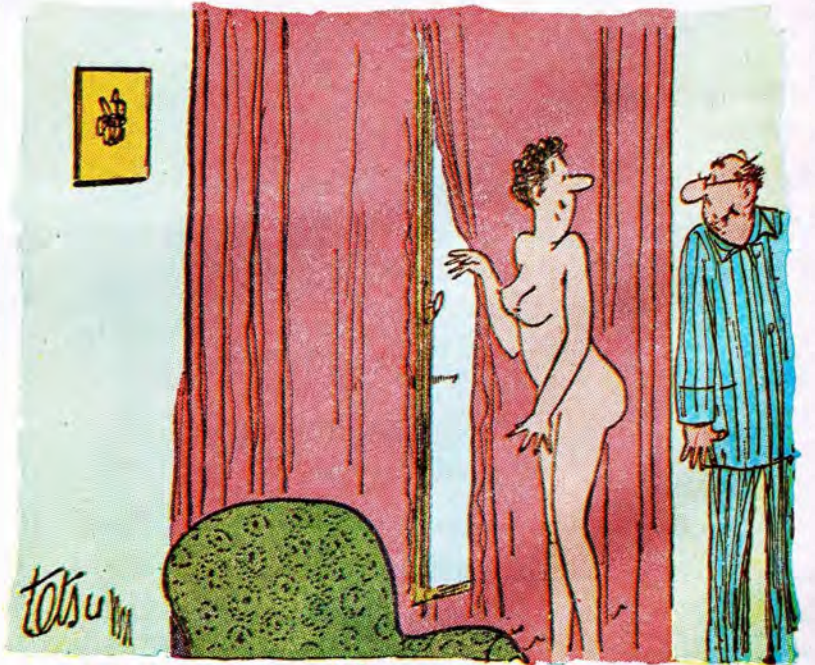
- TAMAMAM SEVGİLİM ... ÇOKTANBERİ KOCAMLA
TANIŞMAK İSTİYORDUN !..

- KARICIĞIM ,SEN ŞURADA BİRAZ BEKLEYİVERDE,
BEN ŞU İZİN ÜZERİNE BİR DÜŞEYİM !..

- ARLETTE SEVGİLİM... BAŞINDA BİR
HAFİFLİK HİSSETMİYOR MUSUN ?..

- NE SANIYORSUN YANİ ?.. TAM KARŞIDA BİR ERKEK
DURUYOR DİYEMİ PENCEREYE BÖYLE ÇIKIYORUM ?..